47

பிரகிருதிவாதம்.

அல்லது

மெட்டீரியலிஸம்,

(இரண்டாம் பதிப்பு)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
19 JUL 1949
MADRAS

பெரியார் ஈ. வெ. ரா.

★

வெளியிடுவோர்:

...ப் பதிப்பகம், ஈரோடு.

1949. [அணா 5.

R 53
N49
112597

PIRAKIRUDHI VADHAM

or

MATERIALISM.

(2nd Edition)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
10 JUL 1949
MADRAS

by

Periyar E. V. R.

Publishers:

KUDIARASU PATHIPPAKAM, ERODE.

Price] 1949. [5 Annas

R 3:3
N49

முன்னுரை.

பெரியாரவர்களால் நெடுங்காலத்திற்கு முன் சிறு சிறு கட்டுரைகளாக எழுதி வெளியிடப்பட்டுப் பின் பிரகிருதிவாதம் என்னும் பெயரோடு வெளியிடப்பட்ட இந்நூலை நாடு நன்கறியும்.

பெரியாரவர்களின் நுண்ணிய ஆராய்ச்சி நிரம்பிய இந்நூல் மதவாதிகளின் மடமையைச் சுட்டெரிக்கும் சுடரொளியாம்.

இதனை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிக் கொணர்வதில், நாம் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

ஈரோடு, 15—7—49. } குடி அரசுப் பதிப்பகத்தார்,

TAMIL NADU ... LIBRARY
112597

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
19 JUL 1949
MADRAS

மெட்டீரியலிஸம்.

கடவுளும் மதமும்

முதல் அத்தியாயம்.

சுயமரியாதை இயக்கம் நாட்டில் பரவ ஆரம்பித்த பிறகு, அதிலும் அவ்வியக்கம் நாட்டில் சற்று செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கிய பின்பு, மக்களுக்குள் தானாகவே ஒருவிதக் குழப்ப உணர்ச்சி தோன்றியிருப்பதை நாம் நன்றாய் உணர்ந்துவருகின்றோம். அதோடுகூட பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பனரல்லாதார்களில், அரசியல் தேசியம் ஆகியவைகளின்பேரால் பிழைக்கும் பிழைப்புக்காரர்களும், சமயம், புராணம், பிரசங்கம் ஆகியவைகளின் பேரால் பிழைக்கும் பிழைப்புக்காரர்களும் இவ்வியக்கத்தை எதிர்க்கக் கடவுளையும், மதத்தையும் பற்றிய பொதுமக்களின் குழப்பத்தைத் தங்களுக்கு ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டும், மற்றும் திரித்துக் கூறிக்கொண்டும் விஷமப் பிரசாரம் செய்துவருவதனாலும், நமது இயக்கத்தில் உண்மையான பற்றுக்கொண்ட உண்மை நண்பர்களிற் சிலர், இவ்விஷமப் பிரசாரத்தைக்கண்டு பயப்படுவதாகத் தெரிவதாலும், மற்றும் சில பெரியோர்களும், சமய சம்பந்தமாக மனத் துடிப்புக்கொள்வதாலும், நமது நிலையையும், கடவுள், மதம் என்பதுபற்றி நாம் கொண்டுள்ள கருத்தின் நிலையையும் சற்று விளக்கிவிட வேண்டுமென்பதாக கருதி இதனை எழுதப் புகுந்தோம். இவைகளைப்பற்றி இதற்குமுன் பலதடவை பேசியும், எழுதியுமிருக்கின்

றோம். ஆயினும் அவைகளைவிட இது சற்று தெளிவாக இருக்கலாம் என்கின்ற எண்ணத்தின்மீதே இதை எழுது கின்றோம். வாசகர்கள் தயவுசெய்து இதைச்சற்று நிதான மாகவும், கவனமாகவும் படித்துப் பார்க்கும்படி வேண்டு கிறோம். இந்த முதல் பகுதியானது இதே தலைப்பின் கீழ் திருநெல்வேலி ஜில்லா இரண்டாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டின் முடிவுரையின்போது நம்மால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டதை அனுசரித்தும், சில நண்பர்கள் அதை விளக்கி எழுதும்படி சொன்னதை ஆதரித்தும் எழுதப் பட்டதாகும.

நமது கடமை

முதலாவதாக, நமக்குக் கடவுளைப் பற்றியாவது, மதத்தைப்பற்றியாவது சிறிதும் கவலை இல்லை என்ப தாகவும், கஷ்டப்படும் மக்களின் துன்பம் நீங்கி அவர் களுக்கு அறிவு, ஆற்றல், இன்பம் ஆகியவைகளில் உள்ள கட்டுப்பாட்டை. உடைத்து விடுதலையை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதே முக்கிய கவலை என்பதாகவும் அநேக தடவைகளில் வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அதுவும் பலர் நம்முடைய இம்முயற்சியில் கடவுளையும், மதத்தையும், கொண்டுவந்து குறுக்கே போட்டுவிட்டதால்தான் நாம் அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியதாயிற்றே யொழிய உண்மையில் கடவுளையும், மதத்தையும்பற்றிப் பேசவேண்டும் என்கின்ற அவசியத்தையோ, ஆசையை யோகொண்டு நாம் அதில் பிரவேசிக்கவில்லை. அது போலவேதான் சைவ சமயத்தைப் பற்றியும் நாம் பேச வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதும் என்போம். எப்படி யெனில் சில சைவத் தலைவர்கள் நமக்கு எதிராகத் தம்

மால் கூடிய சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் செய்து பார்த்தும், ஒன்றி லும் பயன் பெறாததால் கடைசியாகச் சமயமென்றும், சமயப்பெரியாரென்றும் கூறிக்கொண்டு அவ்வார்த்தை களையே தமது ஆயுதமாகவும், சமய சம்பந்தமான சில வைத்தியக்காரர்களைத் தமக்குப் படையாகவும் வைத்துக் கொண்டு, அவர்களைத் தெருவில் இழுத்து நம்மீது உசுப் படுத்திவிட்டுச் சூழ்ச்சிப்போர் தொடுக்க ஆரம்பித்ததின் பலனாய், சைவசமயம் என்பதும் சமயாச்சாரியர்கள் என் பவர்களும் சந்திக்கு வரவேண்டியவர்களானதோடு சைவப் பெரியார்கள் என்பவர்களின் சாயமும் வெளுக்கவேண்டிய தாய் விட்டது.

என்ன? எப்படி? எதனால்?

இன்றையத்தினம் பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், ராமாயணம், பாரதம் ஆகியவைகளிலுள்ள கதை களை நம்பி முக்கிய கதாநாயகர்களைக் கடவுள்களாக மதித்து வணக்கம், பூஜை, உற்சவம் செய்ய எவனெவன் சம்மதிக்கின்றானோ அவன் மாத்திரமே கடவுள் நம்பிக் கையும், சமயப்பற்றும் கொண்டவன் என்றும், மற்றவர் கள் நாத்தீகர்கள்—சமயத் துரோகிகளெனவும் தீர்மானிக் கப்பட்டு, அதுவே முடிந்த முடிவாகவும் சொல்லப்பட்டு விட்டது. இது எப்படி இருந்தபோதிலும், கடவுள், மதம் என்பது என்னவென்பது பற்றியும், இவை எப்படி உண்டாயிற்று என்பதுபற்றியும், இவற்றை உண்டாக்கிய வர்கள் கெட்ட எண்ணத்தோடு உண்டாக்கினார்களா? அல்லது நல்ல எண்ணத்தோடு உண்டாக்கினார்களா? அல்லது அறியாமையினாலுண்டாக்கினார்களா? என்ப வைகளைப்பற்றியும், இவற்றில் நமது-அதாவது மக்கள்—

கடமை என்ன என்பது பற்றியும் சற்று ஆலோசித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அதைப்பற்றி முதலாவதாக இங்கு குணம், உருவம், பெயர் அற்ற தன்மைகளையுடைய கடவுள் என்பதைப்பற்றியும், மக்களின் வாழ்க்கை நலத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகள்தான் மதம் என்று சொல்லப்படும் மதத்தைப்பற்றியுமே இங்கு விவரிக்கக்கருதியுள்ளோமே தவிர, மற்றப்படி பல கடவுள்களின் தன்மையையும், மதப்பிரிவுகளான கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, ஜைன, பௌத்த, சீக்கிய, சைவ, வைணவ, ஸ்மார்த்த, சாக்கிய, வாம முதலிய பல உள் மதங்களைப்பற்றியும் நாம் இங்கு தனித்தனியாகப் பிரஸ்தாபிக்க உத்தேசமில்லை. ஏனெனில், அவற்றிற்கு ஏற்கனவே மறுப்புகள் தாராளமாய் வெளிப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் பதில் சொல்ல முடியாமல் தத்துவார்த்தம் என்கின்றதற்குள் அடைக்கலம் புகுந்தும், நம்பித்தான் ஆக வேண்டும் என்கின்ற நிர்ப்பந்தத்திற்குள் புகுந்துமேதான், ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் கடவுளையோ, கடவுள் தூதர்களையோ, அவதாரங்களையோ, சமயங்களையோ, சமயாச்சாரியர்களையோ காப்பாற்றிக்கொள்ள முடிந்ததே யொழிய அறிவின்மீதோ, நியாயத்தின்மீதோ, நிலைநிறுத்த முடியாமற்போய்விட்ட விஷயம் உலகமறிந்ததாகும். ஆதலால் இப்பகுதியில் நாம் அவற்றில் பிரவேசிக்கவில்லை.

சக்தி என்பது எது?

முதலாவது மக்களுக்குக் கடவுள் எப்பொழுது? எப்படி ஏற்பட்டது? என்பதைப்பற்றி ஆராய்வோம். மனிதன் பிறந்து வளர்ந்து நினைக்கப்பட்ட பிறகுதான் கடவுள் என்கின்ற ஒரு வஸ்து நிச்சயம் செய்யப்பட்டு இருக்க

வேண்டும். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஏனெனில் இப்போதுகூட மக்களுக்குப் பிறர் சொல்லிக்கொடுத்த பிறகுதான் கடவுள் என்கின்ற பேச்சும், நினைப்பும் ஏற்படுகின்றதே தவிர தானாக ஏற்படுவதில்லை. எப்படியெனில், சிறு குழந்தைகளை நாம் கட்கத்தில் இடுக்கிக்கொண்டு ஒரு உருவத்தையோ, வஸ்துவையோ காட்டி சாமி என்றும், அதைக்கைகூப்பிக் கும்பிடு என்றும் சொல்லிக்கொடுத்தபிறகே: குழந்தை சாமியைக் கும்பிட அறிகின்றது. அதுபோல, ஆதியிலும் மனிதன் பிறந்த பிறகுதான் அவன் மனதிற்குக் கடவுள் நினைப்புத் தோன்றியிருக்கவேண்டும். அது எப்படி என்றும், எப்போதென்றும் பார்ப்போமானால் சாதாரணமாக மனிதனுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும், ஆராய்ச்சி வளர்ச்சியும் இல்லாத காலத்தில்தான் கடவுள் நினைப்புத்தோன்றி இருக்க வேண்டும். கடவுள் என்பது—கடவுள், ஸ்வாமி, அல்லா, காட் என்ற தமிழ், சமஸ்கிருதம்; அரபி, ஆங்கிலம் முதலிய பல பாஷைகளில் பல சொற்களாக இருந்தாலும், குறியில்—அர்த்தத்தில் உலகத்தோற்றத்திற்கும், நடப்பிற்கும், அழிவிற்கும் காரணமாகிய ஒரு சக்தியையே குறிப்பிடுவதாகவும், அதாவது சிலரால் இயற்கை என்று சொல்லப்படுமானால், அவ்வியற்கையின் இயங்குதலுக்கும், பஞ்சபூதக்கூட்டு என்று சொல்லப்படுமானால் அக்கூட்டின் சேர்க்கைக்கும், ஏதாவது ஒரு சக்தி இருந்துதானே ஆக வேண்டும் என்பதுவும், அந்த சக்திதான் கடவுள், எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன், அல்லா, காட் என்று சொல்லப்படுகின்றதென்று சொல்வதானாலும், அந்த சக்தி என்னும் கடவுளே எப்படி மக்கள் மனதிற்கு வந்தார் என்பது தான் இங்கு விசாரிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஆகவே

அந்த சக்தி மனிதனுக்குத் தோன்றிய காலம் எது என்ப தாகவும், அது நம்நாட்டைப் பொறுத்தவரை எப்படி யிருந்தது என்பதாகவும் பார்க்கவேண்டுமானால், நம்நாட் டிலுள்ள கடவுள்களைக்கொண்டுதான் அதைத் தாராள மாய் உணர முடியும். அதாவது இப்போது நமது நாட்டி லுள்ள கடவுள்கள் எவையென்றால் பூமி, மலை, காற்று, நெருப்பு, நதி, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரம், மழை, இடி, மின்னல், மேகம், நோய்கள், பயங்கரமான மிருகங் கள் ஆகியவைகளெல்லாம் கடவுளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம், இவற்றின் உண்மையை அறிய ஆற்றல் இல்லாத காலத்தில் கடவுளென்று ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டவைகள். அதிலும் இமயமலையே கைலையங்கிரியாக வும், அதுவும் வெள்ளிமலையாகவும், அங்கு கடவுள் இருப்பதாகவும், அங்கிருந்துவரும் நீர் அம்மலையிலுள்ள கடவுளின் தலையிலிருந்து வருவதாகவும் கருதப்பட்ட தோடு, இமயமலைக்கு அப்பால் ஒரு நாடும் கண்டு பிடிக்க முடியாதிருந்ததும், மேல்நாட்டை மேல் லோகமென்றும், கீழ்நாட்டை பாதாள லோகம், நாகலோகம் என்றும், இப் படிப் பலவாறாகக் கடவுள் தன்மையைச் சொன்னதற்குக் காரணமென்னவென்று பார்க்கும்போது அவற்றின் உண் மையை அறிய முடியாததாலேயே அவைகளைக் கடவு ளென்றும், அவற்றின் இயங்குதலைக் கடவுள் சக்தி என்றும் சொல்லவேண்டிய அவசியம் தானாகவே ஏற்பட் டது. இப்போதும் மனிதன் தன்னால் முடிந்தவைகள் போக முடியாதவைகளுக்கே கடவுள்சக்தி என்று சொல்லி விடுகின்றான். உதாரணமாக, சிறு குழந்தைகள் ஒரு ஜால வேடிக்கைக்காரனுடைய செய்கையை மந்திர சக்தி என் றும், தெய்வசக்தி என்றும், உபாசனா சக்தி என்றும்

கருதுகிறார்கள். சிறுவனாயிருக்கும் பொழுது நாமும் அப்படியே கருதியிருந்தோம். இப்போது அறிவு வளர்ச்சி பெற்றபின் அந்த ஜாலவேடிக்கைகளை மந்திர சக்தி என்று எண்ணாமல் தந்திரம், கைத்திறம் என்றுசொல்லு கின்றோம். மற்றும் அந்த ஜாலவேடிக்கைக்காரன் செய்யும் ஜாலத்தின் வழி இன்னதென்று நமக்குத் தெரியாவிட்டா லும்கூட நாம் அவற்றை ஒரு காலமும் மந்திரசக்தி என்றோ, தெய்வசக்தி என்றோ சொல்லாமல் "இது ஏதோ தந்திரம்தானே ஒழியவேறில்லை; ஆனால் அது இன்னது என்று கண்டுபிடிக்க நம்மால் முடியவில்லை" என்று சொல்லிவிடுகிறோம். எனவே ஒரே காரியம் நமக்கே ஒரு காலத்தில் மந்திரமாகவும், தெய்வ சக்தியாக வும் தோன்றியது. பிறகு அது தந்திரம் என்று தோன்றக் காரணம் என்ன வென்றால், அது அறிவு வளர்ச்சியும், ஆராய்ச்சியின் பலனுமேயாகும். அதுபோலவே நமக்கு இப்போது தெய்வ சக்தி, கடவுள் சக்தி என்று தோன்று கின்ற காரியமெல்லாம் மேல்நாட்டாருக்குக் கடவுள் சக்தி என்று தோன்றுவதில்லை. உதாரணமாக, சூரிய சந்திர கிரகணம் இன்னது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத காலத் தில் நாம் அவைகளுக்கு ஒரு தெய்வ சக்தியைக் கண்டு பிடித்து, சூரியன் என்கின்ற தெய்வத்தை ராகு என்கின்ற பாம்பு பிடிப்பதாகவும், அது சூரியன் என்கின்ற கடவு ளுக்கு ஏற்பட்ட சாபம் என்றும் சொல்லி, அச்சாபம் தீர நாம் மந்திரங்கள் ஜெபித்து, அத்தோஷம்தீர ஸ்நானமும் செய்து வருகின்றோம். இது வானசாஸ்திரம் தெரியாத காலத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட கருத்தாகும். இப்போது வானசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் பூமி, சூரியன் இவற்றின் இயங்குதல், அதன் கால அளவு ஆகியவைகளைக் கண்டு

பிடித்தபின், சூரியனைப் பாம்பு கடிப்பதில்லை என்பதை யும் ஒருவாறு நன்றாய் உணருகின்றோம். அதுபோலவே எங்கிருந்து எப்படி மழைத் தண்ணீர் வருகின்றதென்பது தெரிந்தவுடன் நதிக் கடவுளும், மேகக் கடவுளும் வர்ண பகவானும் சிறிது சிறிதாக நம்மனதைவிட்டு மறையத் தொடங்கிவிட்டன. அதுபோலவே வியாதிகள் எப்படி வருகின்றன என்கின்றதான சுகாதார ஆராய்ச்சியும், உடற்கூற்று ஆராய்ச்சியும் நமக்குத் தெரிய வந்த பின்பு பேதி, மாரி, அம்மை முதலிய தெய்வங்களின் உணர்ச்சியும் மதிப்பும் சிறிது சிறிதாக மறையத் தலைப்பட்டன. இதுபோலவே காற்று, கருப்பு, பேய் முதலியவைகளும் மறைந்து வருகின்றன. துப்பாக்கி பீரங்கி முதலிய ஆயுதங்கள் கண்டுபிடித்தபின் யானை, புலி, சிங்கம் முதலிய தெய்வங்களைப்பற்றிய பயமும் மறைய ஆரம்பித்துவிட்டன. இந்த முறையில் இனியும் நமக்குள் மீதி இருக்கும் கடவுள் உணர்ச்சிகள் எவை என்று பார்ப்போமேயானால், காரணகாரியம், ஆதாரம் முதலிய விவரங்கள் கண்டு பிடிக்க முடியாதவைகளையே கடவுள் செயல் என்றும், கடவுள் சக்தி என்றும் சொல்லி வருகின்றோம். இவைகளும் நாளுக்குநாள் மனிதன் அறிவு வளர்ச்சியும் ஆராய்ச்சியும் முதிர முதிர மறைந்து கொண்டே தான் வரும். மேலும் இப்போது ஒருவருக்குக் கடவுள் சக்தி என்று தோன்றப்படும் காரியங்கள், மற்றொருவருக்குக் கடவுள் சக்தி என்று தோன்றப்படாமலிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். அது அவ்விருவருடையஅறிவு ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றின் வித்தியாசமேயாகும்.

இப்போதும் நம் மனதிற்கு எட்டாத காரியங்களை மேனாட்டார் செய்யும்போது நாம் அதிசயப்பட்டாலும்

அதை மந்திர சக்தி என்று நாம் சொல்லத் துணிவதில்லை. இந்த அளவுக்கு நாம் தைரியம் பெற்றுவிட்டோமென்றா லும், நமக்குப் பூரண அறிவும் ஆராய்ச்சி முடிவும் ஏற்படும் வரை கடவுள் உணர்ச்சி நம்மை விட்டு விலக முடியாது. அன்றியும் வாழ்க்கையில் பக்குவமடையாதவர்களுக்குக் கடவுள் உணர்ச்சி சிறிது காலம்வரை இருந்தே தீரவேண் டியதாயுமிருக்கின்றது. அதாவது கஷ்டப்பட்டு ஏமாற்ற மடைந்தவனுக்கும், ஈடு செய்யமுடியாத நஷ்டமடைந்த வனுக்கும் கடவுள் செயல் என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆறுதலையும், திருப்தியையும் அடையச் செய்யவேண்டி யிருக்கின்றது. நல்ல அறிவும் ஆராய்ச்சியும் உடையவர் களும் தங்களுக்குக் காரணகாரியம் எட்டாத இடத்திலும் ஈடு, செய்யமுடியாத இடத்திலும் கடவுள் செயல் என் பதைக் கொண்டுதான் திருப்தி அடைகின்றார்கள். அப் போது தங்கள் அறிவுக்குமேல் ஒன்று இருப்பதை எண் ணித் தீரவேண்டிவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் உறுதியான பக்குவமடைந்தவர்கள், எந்த விஷயத்திற்கும் தங்களுக்குத் தெரிந்த காரணத்தைக் கொண்டு சமாதான மடைவதும், தெரியாததாயிருந்தால் நமக்கு எட்டவில்லை என்றோ, அல்லது இதுதான் இயற்கை என்றோகருதித் திருப்தியடைவதுமாய் இருக்கின்றார்கள். எனவே சாதா ரணமக்களின் கடவுளுக்கும் சற்று அறிவுடைய மக்களின் கடவுளுக்கும், ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் கடவுளுக்கும், பக்குவமடைந்தவர்கள் எண்ணத்திற்கும் வித்தியாசங் களுண்டு. ஒருவருக்கொருவர் கடவுள் வணக்கத்திலும், கடவுள் மீது சுமத்தும் பொறுப்பிலும் வித்தியாசங் களுண்டு.

கடவுள் என்கின்ற உணர்ச்சி மக்களுக்கு எப்போது எப்படி உண்டாயிற்று என்பதைப்பற்றியும், அவ்வுணர்ச்சி

மக்களுக்கு எதுவரையும் இருக்கமுடியும் என்பதைப் பற்றியும் சுருக்கமாக இதன் முன்னர் எழுதி இருந்தோம். அதாவது மனிதன் உலகத் தோற்றத்திற்கும், நடப்பிற்கும், சம்பவங்களுக்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில், கடவுள் சக்தி என்றும், கடவுள் செயல் என்றும் நினைத்துக் கொள்வதும், உதாரணமாக, அவற்றிற்குக் காரணகாரியம் தோன்றிய பின்பு, அந்நிலைப்பு கொஞ்சம்கொஞ்சமாக மாறிவிடுவதும் சகஜம் என்பதாகக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறோம். இந்த முறையிலேயேதான் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் அநேக விஷயங்கள் கடவுள் செயல் என்று எண்ணியிருந்த மக்கள், விஞ்ஞான (சைய்ன்ஸ்) ஆராய்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகு, அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு, அநேக விஷயங்களை மனிதன் செயல் என்று சொல்லத் தைரியம் கொண்டு விட்டார்கள். உதாரணமாக, கம்பியில்லாத் தந்தி விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். கம்பியில்லாத் தந்தி ஏற்படுத்தியிருக்கும் விஷயமும், அது எப்படிச்செய்யப்படுவது என்கின்ற சைய்ன்ஸ் உணர்ச்சியும் நமக்குத் தெரியாமல் இருக்குமானால், நாம் இன்னமும் அதை "ஒரு தெய்வீக சக்தி" என்றும், பழைய காலத்து ரிஷிகள் பேசிக் கொண்டிருந்ததாய்ச் சொல்லப்படும் "ஞான திருஷ்டிச் சம்பாஷணை" என்றுமே சொல்லித்திருவோம். ஆதலால் மக்களுக்கு அறிவும் ஆராய்ச்சியும் வளர வளர கடவுள் உணர்ச்சியின் அளவு குறைந்து கொண்டே போகும் என்பது திண்ணம். அதுபோலவே அறிவும் ஆராய்ச்சியும் குறையக் குறையக், கடவுள் உணர்ச்சி வளர்ந்து கொண்டேவரும் என்பதும் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். இப்போதும் பகுத்தறிவு குறைந்த மக்களிடமே தான் அநேகமாக, தொட்டதற்

கெல்லாம் கடவுளும், அவர்தம் செயல்களும் தாண்டவ மாடுவதைப்பார்க்கின்றோம். அவர்கள் மேலேயே "கடவுள் வருவதை"க்கூடப் பார்க்கின்றோம். காட்டுமிராண்டிப் பக்குவமுடையவர்களிடமே அநேகமாகக் கடவுளைப்பற்றிய கதைகள் என்பவைகளும், புராணங்கள் என்பவைகளும் மதிப்புப் பெற்று இருப்பதையும்பார்க்கின்றோம்.

கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் அக்கதைகளை அப்படியே—அதாவது கடவுள் சக்தியில் நடைபெற்றது என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தவர்கள்கூட இப்போது அப்படியே நம்புவதற்கு வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு, தங்களுக்குள்ள அறிவு வளர்ச்சியில்லாத் தன்மையை மறைத்துக் கொண்டு, சைய்ன்சின் மூலம் அக்கதைகளை மெய்ப்பிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு கஷ்டப்படுகின்றார்கள்.

இதிலிருந்து என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், மக்கள் வரவர இப்போது சைய்ன்சுக்குப் பொருத்தமில்லாததை ஏற்க, மறுக்கக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பது விளங்குகின்றது. மழையை வரச் செய்வதும், செத்தவனை மறுபடியும் பிழைக்கச்செய்வதும், பேச்சுகளையும் நாட்டியங்களையும் யந்திரங்களில் பிடித்துக்காட்டுவதும் போன்ற காரியங்கள் மனிதனால் செய்யக்கூடும் என்கின்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகு; மிக்க பாமர ஜனங்களுக்குக்கூட இவையெல்லாம், கடவுள் செயல் என்கின்ற குருட்டு நம்பிக்கை குறைந்துவருவதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. ஏனவே ஒரு காலத்தில் அறிவு வளர்ச்சியும் ஆராய்ச்சிக் கவலையும் இல்லாதபோது ஏற்பட்ட கடவுள் சம்பந்தமான எண்ணங்கள், இனியும் இருந்துதான் தீரவேண்டுமா என்றால், அது இருந்துதான்

வருகிறது, எப்படியும் அது ஒரு அளவுக்காவது—கொஞ்சமாவது இருந்து வரக்கூடும் என்றே சொல்லுவோம்.

ஏனெனில் மனிதன், தான் எல்லாம் அறிந்தவன் என்கின்ற ஆணவத்தை உடையவனாதலால், தன் புத்திக்கு எட்டாததைத் தனக்குத் தெரியவில்லை என்று கண்ணியமாய் ஒப்புக்கொள்ளச் சுலபத்தில் சம்மதிக்க இஷ்டப்பட மாட்டானாகையால், அங்கு—அதாவது தனக்கு அறிவு கட்டையாய்ப் போனபோது அவனுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையும், கடவுள் செயலும் வந்துதான் தீரும். இதை மாற்றுவது சுலபமான காரியமல்ல. பூரண அறிவு வளர்ச்சி பெற்றால்தான் முடியும். அன்றியும், சிலர் உண்மையை அறிந்திருந்தாலும் சுயநலமோ; மூடப் பிடிவாதமோ காரணமாகத் தங்களுக்கே புரியாதவற்றைப் பேசிப் பாமர மக்களை மயக்கிக்கொண்டும் இருப்பார்கள். ஏனெனில், மக்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இருப்பதாலேயே, அவர்கள் பிழைக்கக் கூடியவர்களாய் இருப்பதினால்தான், எது எப்படி இருந்தபோதிலும் உலகத்தில் கடவுள் சம்பந்தமான குருட்டுநம்பிக்கைக்கு இருந்த மதிப்பு குறைந்துவிட்டதால், கடவுள் உணர்ச்சியும் எப்படியும் மக்களுக்கு வரவரக் குறைந்து கொண்டுதான் போகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்காக வருத்தப்படுவதிலோ, யார்மீதாவது குற்றம் சொல்லுவதிலோ பயனில்லை. ஆனால், அவ்விதக் குருட்டு நம்பிக்கையும் மூடப் பிடிவாதமும் ஒழிந்த காலத்தில்தான், உலகத்தில் ஒழுக்கமும், சமத்துவமும், இன்பமும் நிலைபெறும் என்பது மாத்திரம் உறுதி.

மதம் என்னும் விஷயமும் ஆராயத் தகுந்ததேயாகும். மனித வர்க்கம் விலங்குகளைப்போல் தனித் தனியே காடு

களில் வாசஞ்செய்துவந்த நிலைமை மாறி, குடிசைகள் கட்டிக் குலாவி வாழ ஆரம்பித்தபோதே அவற்றிற்குச் சில கொள்கைகள் தேவையாகிவிட்டது. எப்படி எனில், எப்படித் தனியே இருக்கும் மக்கள் ஏதாவது ஒரு பொது நன்மையை உத்தேசித்து, தங்களுக்கென்று ஒரு சங்கத்தை நிறுவினால், உடனே அதற்குக் கொள்கைகள் நிர்ணயிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகிறதோ, அதேபோல் மனிதர்களின் கூட்டு வாழ்க்கைக்குக் கொள்கைகளை நிர்ணயிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. அதேபோல் மனிதர்களின் கூட்டு வாழ்க்கைக்குக் கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. அக்கொள்கைகள்தான் இப்போது மதம் எனப்படுவதாக இருக்கிறது. அம்மாதிரியான கொள்கை நிர்ணயங்களை மீறக்கூடாது என்பதற்கு நிபந்தனைகள் ஏற்படுத்தி, அந்நிபந்தனைகளை மீறி நடப்பவர்களைத் தண்டிக்க முடியாத நிலையிலோ, அல்லது தண்டிக்கவேண்டாம் என்று தோன்றிய சமயத்திலோ, அல்லது சிலரின் சுயநலத்திற்காகவோ, வேறு விதத்தில் ஏமாற்றிப்பிழைப்பதற்காக வேண்டியோ, அக்கொள்கைகளைக் கடவுள் என்பவற்றுடன் சம்பந்தப்படுத்துவதனால்தான் மக்கள் ஏமாறுவார்கள் என்கின்ற எண்ணம் கொண்டோ, அவற்றைக் "கடவுள் உண்டாக்கினார்" என்றும், அவற்றிற்கு மீறி நடந்தால் "கடவுள் தண்டிப்பார்" என்றும் சொல்ல வேண்டியதாய் விட்டது. (இந்த இடந்தான் முதன்முதலாக மனிதன் தவறுசெய்த இடமாகும்.) ஆனால், இந்தக் கொள்கைகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது எப்படி? எந்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு? என்று பார்ப்போமேயானால், அது அந்தக் காலத்திய நிலைமை, சீதோஷ்ணஸ்திதி,

மக்களின் அறிவு நிலை—அதாவது பாமர மக்களின் அறிவீனம், சிலரின் சூழ்ச்சித்திறம் ஆகிய நிலையில்-அதாவது காலதேசவர்த்தமானத்திற்கு ஏற்பச் செய்யப்பட்டவைகள் என்றே சொல்லவேண்டும். மேலும், ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கை, பிற்கால தேசவர்த்தமானத்திற்கோ, சிலரின் சுயநலத்திற்கோ ஏற்றதாயில்லாவிட்டால், யாராவது அறிஞர், அல்லது தந்திரக்காரர் அதைமாற்ற நினைக்கும் போது, பாமரமக்கள் மூடநம்பிக்கையின் பலனாய்,தங்கள் பிடிவாதத்தைக்காட்டி மாற்றச் சம்மதிக்காத காலத்தில் பிரிந்துபோய்ப் புதியகொள்கைகளை வகுத்து—அதாவது முன்னையதைத் திருத்தியோ, அல்லது சிலவற்றைமாற்றியோ, அல்லது சில புதியனவற்றைச் சேர்த்தோ ஏதாவது ஒன்றைச்செய்ய நேரிடும்போது அது ஒரு புதிய மதமாக ஏற்பட்டுவிடுகின்றதும் உண்டு. இதனால் பாமர மக்கள்—அதாவது குருட்டுப் பிடிவாதமுள்ளவர்கள் "என் மதம் பெரிது" "உன் மதம்சிறிது" என்கின்ற மதச்சண்டைக்கு ஆளாகிவிடவும் நேரிட்டு விடுகின்றது.

✓ இந்தச்சண்டையில்லாமல் திருத்தப்பாடு செய்யலாமா? என்று நினைத்த பெரியோர்கள், அக்கொள்கைகளை மாற்றாமல், பழைய கொள்கைகளுக்கே புதிய வியாக்கியானங்களைச் செய்து, திருப்தி செய்ய முயற்சித்து இருக்கின்றார்கள். ஆனாலும், அம்முயற்சிகளின் பலனும், முடிவில் உட்சமயங்களாகவும், சார்புச்சமயங்களாகவும் மாறிற்றேயொழிய, கொள்கைகளின் முக்கியங்கள் திருத்தப்படமுடியாமலேயே போய்விட்டன. இப்படியேதான் மதங்கள் வெகுகாலமாய் மாறி மாறியும், திரிந்து திரிந்தும், பெருகிக்கொண்டும் வந்ததனாலேயே, மதங்களின் உண்மைத் தத்துவமும், அவசியமும் அறிவதற்

இல்லாமற் போனதோடு, அதை ஒரு சடங்காகவே கொள்ள வேண்டியதாகியும் விட்டது. இன்றையத்தினம் எந்த மதக்காரனையாவது கண்டு உன் மதம் என்ன? அதன் தத்துவம் என்ன? என்றால், சில சடங்குகளையும் குறிகளையும் மாத்திரந்தான் சொல்லுவானே ஒழிய அதன் உண்மைத்தத்துவம்—அதாவது எந்தக் கருத்தைக் கொண்டு ஆதியில் மதத்தை உண்டாக்கினார்களோ அதைக்கூற மாட்டான்; அறிந்திருக்கவும் மாட்டான். அதோடு அம்மூலக் கொள்கைக்கு நேர்விரோதமாக அறியாமையும் ஒழுக்க ஈனங்களும் புகுந்துவிட்டதன்றி, சிலர் அவற்றைத் தங்கள் சுயநலத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும் கருவியுமாய்விட்டது. சிறப்பாக இப்போதைய முக்கிய மதங்கள் என்று சொல்லப்படுபவைகள் எல்லாம் பாமர மக்களை ஏமாற்றி—கொடுமைப் படுத்தி—பணம் பறித்து, புரோகிதக் கூட்டமும், அரசாங்கமும், செல்வ வந்தனும் பிழைக்கும் மார்க்கங்களாக இருக்கின்றனவே யன்றிப் பொதுவாக மனித வர்க்கத்திற்கு எவ்விதப் பலனும் இல்லாமற் போய் விட்டது. மற்றும் மதத்தினால் ஏற்பட்டுவரும் கெடுதிகள் என்னவென்று பார்ப்போமானால், முதலாவது, மதம், மனிதனின் அறிவையே அடியோடு கெடுத்துவிடுகிறது. எப்படியெனில் ஒவ்வொரு மதக்காரனும் தனது மதப்படி கடவுள் உண்டு என்று நினைப்பதோடு, தனது மதத்தைக் கடவுள் உண்டாக்கினார் என்று நம்புவதாகக் காணப்பட்டாலும், மற்றொரு மதக்காரனும் அப்படித்தானே சொல்லுகிறான், ஆதலால் அவர்களுக்கு வேறு மதத்தையும், நமக்கு வேறு மதத்தையுமா கடவுள் செய்திருப்பார்? என்று சிறிதாவது யோசிக்கவோ, அல்லது நம் மதத்தை வையும்படியோ, அன்றி

ஏற்காதபடியோ அவர் மற்றொரு மதத்தை உண்டாக்கி இருப்பாரா? அப்படியானால் இது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடல்லவா? என்று எவருமேநினைப்பதில்லை. எவருமே என்றால் மத ஆச்சாரியார்கள், மத அபிமானிகள் என்பவர்கள் முதலாக எவருமே கருதுவதில்லை.

இந்த ஒரு காரணத்தாலேயே மதம்மக்களின் அறிவை எவ்வளவு தூரம் கெடுத்திருக்கின்றது என்பது விளங்கும். இரண்டாவது, மனிதர்களின் ஒற்றுமைக்குப் பதிலாக மனிதனை மனிதன் பிரித்துக்காட்டவே மதம் உதவுகிறது. மூன்றாவது, மதமானது மனிதனை வேடத்திலேயே திருப்தியடையச் செய்கின்றதே யொழிய, ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் கவலை செலுத்த நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. நான்காவது, எந்த மதத்திலும் பகுத்தறிவுக்குச் சிறிதும் இடமில்லை. ஏனென்றால் எவ்வளவு நல்ல மதமானாலும், முதலில் ஏதாவதொன்றை—அதாவது நமது அறிவிற்கும், பஞ்சேந்திரியத்திற்கும் எட்டாததைக் குருட்டுத்தனமாய் நம்பித்தானாக வேண்டுமென்று சொல்லாமலிருப்பதில்லை. அப்படியானால் அம்முறையில் ஒன்றை நம்பிவிட்டு, அதே போன்ற மற்றொன்றை நம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணமுமில்லை. ஐந்தாவது, மதமானது கடவுளுக்கும் நமக்கும் இடையில் தரகர்களை உண்டாக்கி, அத் தரகர்களின் நடவடிக்கையையும், வார்த்தையையும், அது எவ்வளவு அசம்பாவிதம் ஆனாலும் சொந்த அறிவை விட, பிரத்தியட்ச அனுபவத்தைவிட மேலானதாக நினைக்கச்செய்கின்றது. அன்றியும் மதமானது பணச் செலவு செய்யும் அளவுக்கு மோட்சமும் பாவமன்னிப்பும் இருப்பதாகவும், எவ்வித அக்கிரமங்களுக்கும், வணக்கத்தின் மூலம் மன்னிப்பு இருப்பதாகவும், நம்பச்செய்வ

தால் மனிதனை அக்கிரமம் செய்யவும், அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் பணம் சம்பாதிக்கவும் தூண்டுகிறது. சோம்பேறிப்பிழைப்புக்குத் தாராளமாய் மதம் இடம் கொடுக்கின்றது.

√ மதம் மக்களைக் கோழைகளாக்குகின்றது. மதத்தினால் இவ்வளவு அநீதிகள் ஏற்பட்டும், உலக சம்பவங்களின் உண்மைக்காரணகாரியங்கள் உணர்வதற்கில்லாமல், நிர்ப்பந்தமாய் மக்கள் மதத்தினால் தடுக்கப்படுகின்றார்கள். இவ்வளவும் தவிர, ஒருவனுடைய உழைப்பில் மற்றும் ஒருவனை வாழும்படி செய்கின்றது. நிற்க, உண்மைச் சைவன் என்பவன் ஒருவன் எவ்வளவு அயோக்கியனானாலும், ஒரு துளி சாம்பல் அவன்மேலே பட்டுவிட்டால், உடனே அவனுடையசகலபாவமும் தீர்ந்து நேரே "கைலையங்கிரிக்கு"ப் போய்விடலாம் என்கின்றான். சுருக்கமாகச் சொன்னால் வக்கீல் தொழில் செய்பவனும், பொய்ப் புராணப்பிரசங்கம் செய்பவனும் விபூதி பூசிக் கொள்ளுகிற காரணத்தாலேயே தன்னை ஒரு சைவன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். பிறரும் அப்படியே எண்ண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான் என்றால், சைவனின் யோக்கியத்திற்கும், சைவ சமயத்தின் பெருமைக்கும் வேறுசாட்சியம் தேவையா? அதுபோலவே ஒரு உண்மை வைணவன் என்பவனும் ஒரு தடவை ராமா என்று சொல்லிவிட்டால் சகல பாவமும் தீர்ந்துவிட்டது என்கிறான். ராமனைவிட உலகில் வேறு தெய்வமில்லை என்கின்றான். அதுபோலவே ஒரு உண்மைக் கிருஸ்துவன் என்கிறவனும் ஏசுவை அடைந்தால் சகல பாவமும் தீர்ந்துவிடும் என்கின்றான். அன்றியும் ஏசுவின் மூலம் அல்லா

மல் பாவமன்னிப்பு என்பது கிடையவே கிடையாதென் கின்றான். அதுபோலவே ஒரு முஸ்லீமும் குர்ஆனில் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் கடவுள் வாக்கு, அது எந்தத் தேசத்திற்கும், எந்தக்காலத்திற்கும் பொருந்தியது; அதில் உள்ள ஒரு கோடாவது மாறினால் இஸ்லாம் மதமே போய்விடும் என்கின்றான். இப்படியே ஒவ்வொரு மதத் திற்கும் ஒவ்வொரு பெருமையைக்கூறி அதுவேதான் உண் மையான மதம்; முறையே கடவுள் அவதாரம், கடவுள் குமாரன், கடவுள் தூதன் ஆகியவர்களால் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லுகின்றார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆத்மா

ஆத்மா, என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி இங்கு எழுதப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும் நமது நண்பர்கள் பலர் இது ஒரு தத்துவ விசாரணை; இதைப்பற்றி எழுதவோ, பேசவோ வேண்டிய அவசியம் சமுதாயச் சீர்திருத்தக்காரருக்கு எதற்கு? சுயமரியாதைக்காரர்கள் அனாவசியமாய்க் கண்ட கண்ட விஷயங்களிலெல்லாம் தலையிட்டுச் சீர்திருத்தத் துறையைப் பாழாக்கிக்கொள்ளுவானேன்? என்று கூசாமல் பேசுவார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நண்பர்கள் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்பது என்ன? என்பதைச் சரிவர உணராதவர்கள் என்று நினைத்துவிட்டு, நம் நோக்கப்படியே, நாம் மேலே செல்லக்கூடிய நிலையிலேயே இருக்கின்றோம்.

ஏனெனில் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்றால், ஏதோ அங்கும் இங்கும் இடிந்தபோன—சுவண்டு போன-ஆடிப் போன பாகங்களுக்குச் சுரண்டி, கூறுகுத்தி, மண்ணைக் குழைத்து, சந்து பொந்துகளை அடைத்துப் பூசிமெழுகுவது என்றுதான் அநேகர் கருதி இருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்மைப் பொறுத்தவரை நாம் அம்மாதிரித் துறையில் உழைக்கும் ஒரு சமுதாயச் சீர்திருத்தக்காரரல்ல என்பதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். நாம் யார் என்றால், மக்கள் சமுதாயம் (மக்கள் சமுதாயம் என்றால் உலகமக்கள் சமுதாயம்) என்ன காரணத்தினால்—ஏன் சீர்திருத்தப்படவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்தது? என்பதை உணர்ந்து, உணர்ந்தபடி மறுபடியும் அந்நிலை ஏற்படாம

விருப்பதற்கு நம்மால் இயன்றதைச் செய்யும் முறையில், அடியோடுபேர்த்து அஸ்திவாரத்தையே புதுப்பிப்பது என்கின்றதான தொண்டை, மேற்கொண்டிருக்கின்றபடியால் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்பதைப்பற்றி, மற்ற மக்கள் அனேகர் நினைத்திருந்ததற்கு, நாம் மாறுபட்ட கொள்கையையும், திட்டத்தையும், செய்கையையும் உடையவராய்க் காணப்படவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றோம்.

இதனாலேயேதான் நாம், உலகமக்கள் உண்டு என்பதை இல்லை என்றும், சரி என்பதைத் தப்பு என்றும், தேவை என்பதை தேவை இல்லை என்றும், கெட்டது என்பதை நல்லதென்றும், நல்லது என்பதைக் கெட்டது என்றும், காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்பதை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், மற்றும் பலவாறாக மாறுபட்ட அபிப்பிராயத்தைக் கூறுவோராக—செய்வோராகக் காணப்பட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றோம். ஆனால் நம்போன்ற இப்படிப்பட்டவர்கள் உலகில் நல்ல பெயர் சம்பாதிப்பதும், மதிக்கப்படுவதும், பழிக்கப்படாமல் குற்றம் சொல்லப்படாமல் இருப்பதும் அருமை என்பது மாத்திரம் நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உதாரணமாக இது விஷயமாய் நாயனார் தமது குறளில் "உலகத்தார் உண்டென்பதில் லென்பான் வையத் தலகையாய் வைக்கப்படும்" என்று ஒரு குறள் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருள் அக்குறளில் காண்கின்றபடி பார்த்தால் "உலகத்தாரால் உண்டு என்று சொல்லப்பட்டதை இல்லைஎன்று சொல்லுபவன் உலகில் பிசாசாக மதிக்கப்படுவான்" என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றது.

இதில்இருந்து, உலகத்தார் என்பது யாரைக் குறிப்பிடுகின்றது? "உலகத்தார் என்றால் உயர்ந்தோர்" என்று சொல்லுவதானால், உயர்ந்தோர் என்பதற்கு லட்சணமென்ன? பிசாசு என்றால் அர்த்தமென்ன? வையத்தலகை என்பதற்குத் திருவள்ளுவர் கருத்தென்ன? அவர் பிசாசை நம்பி இருந்தாரா? என்பன போன்ற பல தர்க்க விவகாரங்கள், அக்குறளுக்குப் பொருள் கூறுவதில் சிலருக்கு ஏற்பட்டாலும், அதன் அதிகாரத்தின் தலைப்புப்படி அக்குறளின் கருத்து "அனேக மக்களால் உண்டு என்று கருதப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை, இல்லைஎன்று சொல்லுபவன் அறிவில்லாதவன்" என்று பொருள்படுவதாகவே வைத்துக் கொள்ளுவோம். இப்படி இருந்தாலும் இதிலிருந்து அவன்—அதாவது உலகத்தாரால் உண்டு என்பதை இல்லையென்று சொல்லுபவன், எதனால் அறிவில்லாதவன், என்று கண்டுபிடிக்கவேண்டியது இங்கு முக்கியமாகின்றது. எவ்வாறெனில், உண்டு என்பதை இல்லை என்று சொல்லுகின்றதற்காக, அவன் கொண்ட கருத்து குற்றமுடையதா? அல்லது பலர்—அனேகர்—மற்றவர்கள் எல்லோரும் உண்டு என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு அபிப்பிராயத்திற்கு, அது எப்படி இருந்தாலும் கண்மூடித்தனமாய்ப் பின்பற்றாமல் தனது சொந்த அபிப்பிராயத்தைத் துணிந்து சொல்லவந்துவிட்டானே அந்த அடங்காத—கீழ்ப்படியாத—ஊருடன் ஒத்துப்போகாத—ஆணவமான தன்மையுடைய அந்தச் செய்கை குற்றமுடையதா? என்று யோசிக்க வேண்டியது இங்கு முக்கியமான காரியமாகும். ஆகவே உலகத்தார் உண்டு என்பதை மறுத்துக்கூறியதற்கு ஆதாரமாக, அவன் கொண்ட அபிப்பிராயம் குற்றம் என்று ஏற்படுமானால், இங்கு உலகத்தார் சொல்லுவது

தெல்லாம் சரியானதாய்த்தான் இருக்கும்என்று பொருள் கொண்டு நாயனார் சொல்லி இருக்கவேண்டும். அல்லது அப்படி உலகத்தார் அபிப்பிராயத்துக்கு விரோதமாக, அபிப்பிராயப் பட்டதை ஒருவன் தனித்து எடுத்துச் சொல்லுவது என்கின்ற தன்மை குற்றமானதென்று கருதி நாயனார் சொல்லியிருந்தால், மனிதனுக்கு அவனவன் அபிப்பிராயத்திற்குச் சுதந்தரமில்லை என்று வள்ளுவர் கருதி அப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆகவே அக் குறளானது உலகமக்களில் பொதுவாகப் பெரும்பான் மையோரையோ அல்லது அறிவாளிகளாகிய பெரும்பான் மையோரையோ, யாரைக் குறிப்பில் வைத்துக்கொண்டு நாயனார் சொல்லியிருந்தாலும், அக்குறள் பொதுவில் குற்றமுடையது என்பதே நமதபிப்பிராயம்.

ஆதலால் ஆத்மா என்கிற விஷயத்தைப்பற்றி யார் என்ன சொல்லியிருந்தாலும்—உலகமே என்ன கருத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதை லட்சியம் செய்யாமலேயே நாம் நம்முடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகின்றோம்.

அதாவது, ஆத்மா என்பது ஒரு வஸ்து அல்ல, பொருள் அல்ல. அது சுதந்தரம், அறிவு, உணர்ச்சி முதலாகியவைகளை உடையதல்ல என்பதோடு, அது ஒரு பெரிதும் அர்த்தமற்ற வார்த்தையென்றே நமக்குக் காணப்படுகின்றது. இங்கிலீஷ், தமிழ் அகராதிகளில் பார்த்தாலும் ஆத்மா என்பதற்கு இங்கிலீஷில் சோல் (Soul) என்றும், சோல் என்பதற்கு அறிவு, யோசனை, ஆசைபிறக்கும் இடம், ஊக்கம், உள்சக்தி, மனிதவர்க்கம், உயிர் என்கிற பொருள்கள் என்றும் காணப்படுகின்றன.

தமிழ் அகராதிகளிலும் அதுபோலவே ஆத்மா அல்லது ஆன்மா என்றால் காற்று, அறிவு, உடல், உயிர், பிரா

ணன், மூளை, முயற்சி, பிரம்மன், சுபாவம் என்கின்ற பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் இருந்து அதாவது இந்த வார்த்தைகளில் இருந்து விளக்கப்பட வேண்டியது ஒரே ஒரு வார்த்தைதான் ஆகும். பிராணன் அல்லது உயிர் என்பதற்குத்தான் அர்த்தம் விளங்கவேண்டியதிருக்கின்றது. மற்ற வார்த்தைகள் எல்லாம் தானே அர்த்தம் புரியும்படியாய் இருக்கின்றன.

ஆகவே பிராணன் என்பது என்ன என்று பார்த்தால் அது ஒரு காற்று, (பிராணவாயு) ஹிருதயத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது என்பதாகத்தான் அகராதிகளில் காணப்படுகின்றது.

இது இங்ஙனமிருக்க, இப்போது பழக்கத்தில் ஆத்மா என்றால் அது சரீரத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு நித்திய வஸ்துவென்றும், அது சூட்சும வஸ்துவென்றும், அதற்கு பிறப்பு, இறப்பு இல்லை என்றும், அது மனிதன் இறந்த பின்பு வெளிப்பட்டு மறுபடியும் சரீரம் எடுப்பது என்றும், மற்றும் அது சரீரத்தில் இருக்கும்போது செய்த காரியங்களுக்காக அதன் பயனை, சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த பின்பு கடவுள் மூலம் அனுபவிக்கின்றதென்றும், மற்றும் எத்தனையோ விதமாக அதைப்பற்றிப் பல மதங்களில் பல விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாய் அறிகின்றோம்.

உதாரணம் என்னவென்றால், அது மனிதனுக்குள் இருந்து மனித சரீரத்திற்கு வேறாய் "என்சரீரம்" என்று சொல்லுவதன் மூலம், சரீரத்திற்கும் அதற்கும் வேறுபட்டதென்று சொல்லுவது போன்ற ஏதேதோ பிரிவுகள் காட்டி, அந்த ஆத்மா சரீரம் விட்டுப் பிரிந்தபிறகு அடைய வேண்டிய—அடையக்கூடிய பலன் ஆகியவைகளைப் பிர

தானமாகக் கருதி, அதற்குத் தகுந்தபடி, அதற்காகவே மனிதன் வாழவேண்டியது அவசியமென்று சொல்லப் பட்டு, அந்த மாதிரி ஆத்மாவுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையே மதங்கள் போதிக்கின்றன வென்றும், அதற்காகவே உலகத்தில் மனிதகோடிகளுக்கு மதம் அவசியமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஆகவே இந்து, கிருஸ்து, பௌத்தம், இஸ்லாம் ஆகிய மதங்களில் பௌத்த மதம் தவிர, மற்ற 'முக்கிய மான' மூன்று மதங்களும், ஏறக்குறைய ஒரே கொள்கை யில் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும் பற்றிய விஷயங்களை வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றன.

நிற்க, மேற்கண்ட ஆத்மா என்பதில்-1. மனித ஆத்மா மாத்திரம்தான் மேற்கண்ட மத சம்பந்தங்களுக்கு—அதாவது கடவுளுக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தத்திற் காக ஏற்பட்ட மதங்களுக்குச் சேர்ந்ததா? அல்லது புல், பூண்டு, அணு, ஜெந்து, ஊர்வன, பறப்பன, நகர்வன, நீர் வாழ்வன முதலிய ஜெந்துக்களின் ஆத்மாக்கள் என்ப வைகளும் அதில் சேர்ந்தவைகளா?

2. இந்தப்படி மனித ஆத்மாவுக்கும் மற்றைய ஆத்மாக்களுக்கும் வித்தியாசங்கள் உண்டா? அல்லது எல்லாம் ஒரே தன்மையானதுதானா?

3. மனித ஆத்மா, மனித சரீரத்தில் இருக்கும் போது அது செய்த வினைக்கு ஏற்ற பலனை, சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்தபிறகு அனுபவிக்கின்றது என்பது போலவே, மற்றப் புல், பூண்டு, ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன, நீர்

வாழ்வன, அணு ஜந்துக்கள் முதலியவைகளின் ஆத்மாக்களும் சரீரத்தை விட்டு விலகிய பிறகு அவைகளின் வினைக்குத் தகுந்த பலனை அனுபவிக்கின்றனவா?

4. இந்த ஆத்மாக்களில், மேற்கண்ட ஜந்துக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறிது சிறிது வித்தியாசங்கள், குணங்கள் தன்மைகள் முதலியவைகள்—அதாவது புலன் வித்தியாசங்கள், அறிவு வித்தியாசங்கள், உள்ளதுபோலவே, மனித ஜீவனும் மற்ற ஆத்மாக்கள்போலவே இருப்பதோடு, புலன் அறிவு விஷயத்தில் சற்று கூடுதல் வித்தியாசம், மாறுதல் முதலியவைகள் உடைய ஜந்துவா?

5. உலகத்திலுள்ள மேற்கண்ட ஜந்துக்கள் எல்லாம் வேறு, மனித ஜந்து மாத்திரம் வேறு என்று சொல்லும்படியான வேறுபாட்டை உடைய ஜந்துவா மனிதன்?

எப்படியெனில் மேஜை, நாற்காலி, பெஞ்சு, ஊஞ்சல் என்று சொல்லப்படுவதான வஸ்துக்கள், மரம் என்னும் ஒரே மூலப்பொருளாலும், இரும்பு என்னும் ஒரே உப மூலப்பொருளாலும் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், தனித்தனி வடிவத்தோற்றத்தினால் தனித்தனிப் பெயரை உடையதாகி இருப்பதுபோலவே, உலக வஸ்துக்கள் வடிவம், உருவம், சாயல், குணம், நிலை முதலாகிய பேதத்தால், பலவிதப் பெயர்களை உடையதாயிருந்து, பலப்பல காரணங்களாக அதே வஸ்துக்கள் வேறு பல பெயர்களையும் அடைந்தாலும், முடிவில் அவற்றின் மூலப்பொருள்களின் பெயர் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே (தாது) பெயருடைய வஸ்துவாகவேதான் இருக்கும்.

இதுபோலவே-தான் ஜீவர்கள் என்கின்ற "உயிர்"ப் பிராணிகள் எல்லாம், உருவத்தில்—தோற்றத்தில் வேறு

வேறு வகையாய்—பெயர்கள் சொல்லப்பட்டாலும், அவற்றின் மூலப்பொருள்கள் ஒன்றேயாகும். அதாவது மரத்தையே மூலப்பொருளாய்க் கொண்ட மேஜை, நாற்காலி, பெஞ்சு முதலிய பல பெயர்களுக்கு உருவம், தோற்றம் ஆகியவைகளே காரணமாய் இருப்பது போல், அணுக் கிருமி, பூச்சி, புழு, பட்சி, மிருகம், குரங்கு, மனிதன் முதலாகிய பல ஜந்துக்களுக்கும் உருவம், தோற்றம், குணம் முதலிய காரணமாய்ப் பல பெயர்கள் சொல்லப்பட்டாலும், தொட்டுக்காட்டும் பாகங்களானது எல்லா ஜீவவர்க்கத்திற்கும் ஒரே மாதிரியான-ஒரே பெயர் கொண்டதான மூலப் பொருளாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே ஜீவவர்க்கங்கள் என்பனவாகிய சகல ஜீவப்பிராணிகளும் சாயல், உருவம், தோற்றம், குணம் முதலியவை தவிர, அவற்றின் மூலப் பொருள்களும் தத்துவமும் ஒன்றேயாகும்.

எனவே, எத்தனையோ கோடி வித ஜீவப்பிராணிகள் என்பதில், மனிதன் என்பதும் ஒருவிதமான தோற்றமுடைய உருவத்திற்குச் சொல்லப்படும் பெயரேயொழிய, மனிதன் என்கிற ஒரு தத்துவத் தனிப்பொருள் இல்லை என்பதை இதனால் ஒருவாறு உணரலாம். ஏனெனில் மனிதன் என்று குறிப்பிடுவதற்குத், தொட்டுக் காட்டக் கூடிய ஒரு வஸ்து, மனித சரீரத்தின் எந்தப் பாகத்திலும் கிடையாது என்பதாலேயேயாகும். உதாரணமாக ஒரு மனித உருவத்தைக் காட்டி, அவனை மற்ற ஒரு மனிதனைத் தொட்டுக் காட்டச் சொன்னால், அவன் ஒரு மனிதன் என்பவனின் சரீரம் என்பதில், ஏதாவது ஒரு அவயவத்தைத்தான் தொட்டுக்காட்டுவான். அந்த அவயவத்திற்கு ஏற்கனவே பெயர் கை, கால், வயிறு, மார்பு, முதுகு, தோள் என்பன போன்ற ஏதாவது ஒரு பெயரை

யுடைய அவயவமாகத்தான் இருக்க முடியும். அந்தப் பெயருக்குடைய அவயவ வஸ்துவையும் கவனித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தால், அது தசை தோல் முதலாகிய பெயர்களுடைய பொருளாகத்தான் காணப்படும். இப்படி எல்லாம் இருந்தாலும் கூட, அப்படிக் காட்டப்பட்ட மனிதனும் இயங்குதல்-அதாவது அசைகின்ற சக்தி இருக்கும்போதுதான் அந்தத் தோற்றத்திற்கு மனிதன் என்கிற பெயரை உடையதாகவும்-அதாவது அசைகின்ற சக்தி இல்லாது போய்விட்டால் மனிதன் என்ற பெயரை யுடைய அதே தோற்றம் பிணம் என்னும் பெயரையுடைய தாக ஆகிவிடுகின்றது.

அன்றியும், மனிதன் அசையும் சக்தியை உடைத்தா யிருக்கும் வரை, அந்தச் சரீரத்தில் எந்தப் பாகம்—அதா வது முன் சொல்லப்பட்ட அவயவங்களாகிய கண், காது, வாய், கால், கை முதலாகிய எப்பாகம் போய்விட்டபோதி லும் மனிதன் என்றே சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் அசையும் சக்தி உள்ள ஒருவிதத் தோற்ற உருவத்திற்குத் தான் இங்கு மனிதன் என்று சொல்லப்படுவதாய் இருந்து வருவதை நாம் பார்க்கின்றோம். இந்தப்படியான மனி தன் அசையும் சக்தியை உடைத்தாய் இருக்கும்வரைதான் அவனுக்குள் உயிரோ—ஜீவனோ— ஆத்மாவோ ஒன்று இருக்கின்றது என்று கருதுகின்றார்களே ஒழிய வேறில்லை.

இந்த அசையும் சக்தி இருக்கின்ற ஜீவர்கள் எல்லா வற்றிற்குமேதான், ஆத்மா என்பதாக ஒன்று இருக்கின் றது என்பது ஆத்மவாதிகளின் கொள்கையாகும். அதா வது "சரீரத்தில் இருந்து ஆத்மா பிரிந்துவிட்டால் அசைவு

நின்றுவிடும்" அதாவது மனிதன் செத்துப் போவான் என்று சொல்லுவார்கள். எப்படி இருந்தாலும் "சரீரத்திற்கு அசையும் சக்தியைக் கொடுப்பதுதான் ஆத்மா" என்பது ஆத்மவாதிகளின் கொள்கையென்பதும் இதனால் புலப்படும்.

ஆகவே இந்த அசையும் சக்தி சரீரத்திற்கு எப்படி உண்டாகின்றது? இது எப்படி நின்று போகின்றது? என்பதைச் சரிவர உணர்ந்தோமானால், ஆத்மாவின் தன்மை இன்னதென்று ஒருவாறு விளங்கிவிடும்.

இதற்கு முன், நமக்கு ஆத்மாவைப்பற்றிச் சில கேள்விகள் எழுகின்றன.

அதாவது, சரீரத்திற்குள் ஆத்மா எப்படி வந்தது? ஏன் வந்தது? சரீரத்தை விட்டு விட்டு ஆத்மா எப்படி வெளியேறுகின்றது? அதுஏன் வெளியேறிவிடுகின்றது? எந்த மாதிரி ஆத்மா மனித சரீரத்திற்குள் வருகின்றது? எந்த மாதிரி ஆத்மா கழுதை முதலிய மிருக சரீரத்திற்குள் வருகின்றது? எந்தமாதிரி ஆத்மா அணுக்கிருமி முதலிய சரீரத்திற்குள் நுழைகின்றது? ஜீவர்களின் அசைவு, பலம், குணம் முதலிய பலவித மாறுதலான நடவடிக்கைகளுக்கு ஆத்மா காரணமா—அல்லது அதன் சரீர அமைப்பு காரணமா? என்பன போன்ற பல கேள்விகளாகும். (இவை பழைய கேள்விகளாகப் பலருக்குக் காணப்படலாம் என்றாலும், பழைய கேள்விகள் புதிய மனிதர்களுக்குத் தோன்றக்கூடாமல் செய்வதற்குப், பழைய காலத்தில் இருந்தே யாரிடத்திலும் சக்தியில்லாமல் போய்விட்டதால், அது புதிய மனிதர்களுக்கும் தோன்றுவதற்கு யார்

என்ன செய்யமுடியும்.) இவை ஒருபுறம் நிற்க, இனி எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாகிய "நான்" என்பதைப் பற்றிக் கவனிப்போம்.

ஒரு மனிதன், தான், "நான்" என்று சொல்லுவது அந்த மனிதனுக்குள் இருக்கும் அசையும் சக்தியாகிய ஆத்மா என்பதா? அல்லது வேறு பொருளா? என்று பார்ப்பதனால், அது வேறு பொருளா அல்லவா என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னாலேயே, ஆத்மா என்பது நான் என்று சொல்லுவதல்ல என்பதானது, சீக்கிரத்தில் கண்டு பிடிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எப்படியெனில் ஒரு மனிதன் பேசும்போது, "என் ஆத்மா என்றும், "நான் என் ஆத்மாவை விடமாட்டேன்" என்றும்,—இந்தமாதிரி நான், என் என்பது வேறு என்றும், ஆத்மா என்பது வேறு என்றும், பிரித்துப் பேசுவதையும், பேசும்படி இருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். ஆகவே சரீரத்தின் அசையும் சக்தி ஆத்மா என்றால், இந்த "நான்" என்பது அதைவிட்டு வேறுபட்ட மற்றொரு விஷயமாக இருக்கும் என்று கருதவேண்டியதாக இருக்கின்றது என்பது இதனால் ஒருவாறுபுலப்படும்.

ஆனால் ஒரு மனித சரீரத்தில் ஆத்மா என்பதாக ஒரு வஸ்துவும், உயிர் என்பதாக ஒரு வஸ்துவும், நான் என்பதான தன்மையை உணர்த்த ஒரு வஸ்துவும் ஆக மூன்று வஸ்துக்கள் இருக்கும்என்று நினைப்பது சரியான நினைப்பாகாது என்பதோடு, அப்படி நினைத்தாலும் அவைகளில் எது மனிதனை நடத்துகின்றது—அல்லது மனிதனுடைய நடத்தைக்கு ஜவாப்தாரித்தனமுடையது என்னும் விஷயம், மயக்கத்தையும், முரண்களையும் விளைவிக்கக்கூடிய

தாக ஆகிவிடும். ஆதலால் "நான்" என்று சொல்லப்படு வதும் எண்ணப்படுவதும் தனிப்பட்ட ஒரு வஸ்துவல்ல என்றுதான் எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது.

பின், அது என்ன விதமாகத்தான் இருக்கக்கூடும் என்ற கேள்விக்கு, நமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக் கின்றோம்.

அது பிசகாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பிசகானது ஆத்மா, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்று பிரித்துச் சொல்லுகின்றது போன்ற அவ்வளவு பெரிய பிச காகவும், ஆத்மாவுக்குக் குணங்கள் கற்பிக்கின்ற அளவு பிசகாகவும் இருக்காது என்பது மாத்திரம் உறுதி. திருத் துவதற்குயாவருக்கும் உரிமை கொடுத்தே நமதபிப்பிரா யத்தைத் தெரிவிக்கின்றோமேயொழிய, இதுவே சரியான அபிப்பிராயம் என்பதாக நாம் ஒன்றும் இவ்விஷயத்தில் சொல்லவரவில்லை.

ஆகவே, மனித சரீரத்துள்ளே ஆத்மா என்பதாகத் தனித்துப்பிரித்து உணர்த்தக்கூடிய வஸ்து ஒன்றும் இல்லை என்பது நிச்சயமாகும்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

நான்

இப்போது மனிதன் தன்னை உணர்த்தும் வகையில் "நான்" என்று சொல்லிக்கொள்வது எது என்பதே இப்போது இவ்வத்தியாயத்தில் விளக்கப்படவேண்டிய விஷயமாகும். முன் அத்தியாயத்தில் ஆத்மா என்பதைப்பற்றிச் சொன்னதுபோலவே தான் இப்போது "நான்" என்பதைப் பற்றியும் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

மனிதன் தன்னை நான் என்று சொல்லிக்கொள்வது எதனால்? அது எது? என்னும் ஆராய்ச்சியானது இந்து மதம் என்பதின் கடைசி—அதாவது "வேதாந்த," தத்துவமாகப் பாவிக்கப்பட்டு "அதைக் கண்டுபிடிப்பதே" கடவுளைக் கண்டுபிடிப்பதாகும்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

உதாரணமாக "தன்னை அறிந்தவனே தலைவனை (கடவுளை) அறிந்தவனாவான்" என்றும், "தன்னைத் தான் அறிந்தால் கடவுளை அறியவேண்டியதில்லை" "தன்னையறிந்தவனே ஞானி" என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்.

ஆகவே இந்தப்படி சொன்னவர்கள் எல்லாம் ஒரு மனிதன் தன்னை "நான்" என்று சொல்லிக்கொள்கின்றானே அது எது? என்று கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய கஷ்டம் இருப்பதாக நினைத்தோ, அது சுலபத்தில் மனத்துக் கெட்டாதது என்று கருதியோ

இப்படிச் சொல்லியிருக்கக்கூடும் என்பதாகவும், மற்றும் "நான்" என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிசெய்து ஒருவன் அதைக் கண்டுபிடித்து விட்டானேயானால் பிறகு அவன் "ஞானியாகவும்" "துறவியாகவும்" அல்லது கடவுளைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியவனல்லாத—லட்சியம் செய்யப்பட வேண்டியவனல்லாத "நாஸ்தீகனாகவும்", ஆகிவிடக்கூடும் என்று கருதிச் சொன்னதாகவும் இருக்கக் கூடும் என்பதாக முடிவு செய்து கொள்ளவேண்டியிருக் கின்றது.

எப்படியிருந்தாலும் ஒரு மனிதன், தான் யார்? தனக் குள் இருக்கும் நான்—என்—என்று வரும் உணர்ச்சி எது? அது எப்படி உண்டாகின்றது? எதுவரையில் அவ் வுணர்ச்சி இருக்கின்றது? என்பதான உண்மையை உணர்ந் தால், அவன் நாஸ்தீக அபிப்பிராயத்தை—அதாவது ஆத் மாவோ, கடவுளோ இருக்கின்றது என்பதை நம்பாத கொள்கையையே கொள்ளவேண்டியவனாகி விடுவான் என்று சொல்லப்படுவதில் உண்மை உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம்.

உலகத்தில் பெயரும்—உருவமும் உள்ள வஸ்துக்கள் எல்லாம், ஒருவிதச் சேர்க்கையால் அதாவது பல கூட்டுப் பொருள்களால் சேர்ந்து இருக்கும் வடிவத்தையே பெரி தும் உணர்த்துவதாகும்.

ஏனெனில் உலகத்திலுள்ள எந்தப் பெயருக்கும் மாறுதலையடையாத ஒரு தனி வஸ்து என்பது கிடை யவே கிடையாது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் எந்தப் பெயரும் ஒரு தோற்றத்திற்கு அல்லது ஒரு உருவத்திற்கு அல்லது

ஒரு வடிவத்திற்குத்தான் உபயோகப்பட்டு—சொல்லப் பட்டு வருகின்றதே அல்லாமல் வஸ்துவுக்குப் பெயர் சொல்லப்படுவதில்லை என்பதேயாகும்.

உதாரணமாக நாம் ஏதாவது ஒரு வஸ்து என்பதை எடுத்துக்கொண்டு அதற்குப்பெயர் என்ன? என்று ஒரு மனிதனைக் கேட்டு, அவன் சொன்ன பெயரையே திருப்பிச் சொல்லி, அந்தப் பெயருக்குண்டான வஸ்து வைத் தொட்டுக்காட்டும்படி அம்மனிதனையே கேட்டால், அந்த மனிதன் தொட்டுக்காட்டும் பாகத்தில் இருக்கும் வஸ்துவானது அந்தப் பெயரை— அதாவது அவன்முன் சொன்ன பெயரை உடையதாக அது காணப்படாததை நாம் நன்றாய்ப் பார்க்கலாம். அதாவது,

ஒரு விளக்கு (light)—ஒரு மேஜை—ஒரு கடிகாரம் —ஒரு புஸ்தகம் என்பது போன்ற பெயர்களை உடைய வஸ்துக்கள் என்பவைகளில், ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றின் பெயர் என்னஎன்று கேட்டால், முறையே முன்சொன்ன பெயர்களைத்தான் சொல்லு வான்.

ஆனால் ஒரு விளக்கு என்பது எது என்று தொட்டுக் காட்டச் சொன்னால், விளக்கு என்பதில் அவன் தொட் டுக்காட்டிய பாகம் ஒரு சிம்னியையோ, கண்ணாடியையோ, தகட்டையோ, கம்பியையோ, ஆணியையோதான் தொட் டுக்காட்டப்பட்டதாகக் காணப்படும்.

அதுபோலவே ஒரு மேஜையைத் தொட்டுக்காட்டச் சொன்னால் ஒரு பலகையையோ, அல்லது காலையோ,

ஆணியையோ, ரூமிழையோ, கைப்பிடியையோதான் தொட்டுக் காட்டியதாய்க் காணப்படும்.

அதுபோலவே ஒரு கடிகாரம் என்பதையும் தொட்டுக்காட்டச் சொன்னால் அவன் மேல் மூடியையோ, கண்ணாடியையோ அல்லது திறந்த கடிகாரமாய் இருந்தால், ஒரு சக்கரம் என்பதையோ, ஆணி என்பதையோ, தொட்டுக் காட்டியதாகத்தான் காணப்படும்.

அதுபோலவே ஒரு புஸ்தகம் என்பதையும் தொட்டுக் காட்டச் சொன்னால் அவன் தொட்டுக் காட்டிய பாகம் காகிதமாகவோ, அட்டையாகவோ, காலிகோ துணியாகவோ, தோலாகவோ தான் காணப்படும்.

இப்படியே மற்றும் அதன் உட்பிரிவுப் பெயர்களும் அதாவது மேல் சொல்லப்பட்ட பெயர்களும் சரியான்படி தொட்டுக் காட்டப்பட்டதாகவும் இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அவன் விளக்கு (Light) என்பதாகக் காட்டியது கம்பி என்பதானாலும், கம்பி என்பதாக ஒன்றைத் தொட்டுக்காட்டியதாக இல்லாமல் இரும்பைத் தொட்டுக் காட்டியதாகத்தான் காணப்படும். இரும்பு என்பதைக் காட்டும்போது ஏதோ ஒருவகையான மண்ணின் சேர்க்கையைக் காட்டியதாகத்தான் காணப்படும். இப்படியே நமக்குக் காணப்படும் வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு ரூப மாத்திரத்திற்கு—ஒரு உருவத்திற்கு—ஒரு மாதிரியான தோற்றத்திற்கு—அந்தப் பெயர் சொல்லப்படுவதாகக் காணப்படுமேயன்றி அந்தப் பெயருக்கு அந்த வஸ்து கட்டுப்பட்டு அந்த வஸ்துக்கள், வேறெந்த ரூபத்தை அடைந்தாலும், வேறெந்தக் குணத்தை அடைந்தாலும்

அந்தப் பெயரையே யுடையதாகக் காணும்படியான ஒரு வஸ்துவும் காணப்பட முடியாது என்பது இவற்றிலிருந்து நன்றாய் உணரக்கிடக்கின்றன.

ஆகவே விளக்கு என்றதும், மற்றும் மேஜை, கடிகாரம், புத்தகம் என்றதும் ஒரு விதவடிவத்தில் காணப்படும் ஒரு தோற்றத்தின்பெயரே அல்லாமல், ஒரு வஸ்துவின் பெயர் அல்ல என்பதும் இதனால் உணரத்தகுந்ததாகும்.

எனவே இவை போன்ற இன்னும் பல கேள்விகளும் சந்தேகங்களும் ஒருபக்கமிருக்க, மனிதன்என்றால் என்ன? என்பதையே நாம் இங்கு முதலில் ஆராய்வோம். மனிதன் என்பதின் தன்மை விளக்கம் ஆங்கிலத்தில் Self என்பதான தான், நான், என், என்கின்ற குறிப்பு உணர்ச்சிகளேயாகும். அக் குறிப்புகளில் ஒரு மனிதன் தன்னை நான் என்று சொல்லிக்கொள்ளும்போதும் எனக்கு, என்னுடையது என்று சொல்லிக் கொள்ளும்போதும் ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சி எப்படிப்பட்டது? அது எப்படி உண்டாகிறது? என்பதைக் கவனித்தால் ஆத்மாவின் தன்மை தானாகவே விளங்கும்.

ஆதாவது, ஒரு மனிதன் நான் என்பதில் அந்த மனித சரீரத்தின் எந்தப் பாகம் தனித்திருந்து நான் என்கின்றது? அல்லது அந்த சரீரம் மொத்தமுமா? அல்லது சரீரமில்லாமலா? சரீரத்தில் எதுவரை நான் என்ற உணர்ச்சி இருக்கின்றது? சரீரத்தில் இருந்து எது போய்விட்டால் நான் என்கின்றது போய்விடுகின்றது? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்குச் சமாதானம் கிடைத்தாலொழிய "நான்" என்பது விளங்காது.

இந்த முறையில் நான் என்பதைக் கவனிக்கும்போது என் சரீரம், என் உயிர், என் ஆத்மா, என் ஆவி, என் ஜீவன், என் மனம், என் அறிவு, என் புத்தி, என் எண்ணம், என் சித்தம், என் பிராணன், என் பிராணவாயு, என் சூட்சம சக்தி, என் கடவுள், என் ஆண்டவன் என்பன போன்ற—அதாவது மனிதன் அல்லது ஆத்மா—அல்லது ஜீவன் என்பவைகளாகிய எதெதை நாம்மனிதனாகஆத்மாவாக இருக்கக்கூடும் என்று கருதுகின்றோமோ, அவைகளையெல்லாம் தன்னில் இருந்து தனிப்படுத்தி, அவைகளோடு என் என்பதைச் சேர்த்துப் பேசுவதைப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே என் (நான்) வேறு, மேற்கண்ட மற்றவைகள் எல்லாம் வேறு என்பதாக நினைக்கும்படியாக இருக்கின்றது. ஆதலால் இவைகள் எல்லாம் மனிதனுடைய தன்மை, உணர்ச்சி ஆகிய "நான்" என்பது அல்ல என்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த நிலையில் மனிதனாகிய "நான்" என்னும் தன்மை உணர்ச்சி செய்த காரியங்களுக்காக, நான் அல்லாத அதாவது என் ஆத்மா என்பதாகிய ஒரு வஸ்துவோ ஒரு ஜீவனோ ஒரு சக்தியோ ஆகிய சூட்சம ஜீவன் என்பது எப்படி அந்தப் பயனை அனுபவிக்க முடியும்? அனுபவிப்பது தான் எப்படி நியாயமாகும்? நான்செய்தகாரியத்திற்கு என் ஆத்மாவைத் தண்டிப்பதோ, கண்டிப்பதோ, சன்மானம் ஆகியவைகளைக் கொடுப்பதோ எப்படிக்கடவுளின் நீதியாகும்? என்கின்றதான விஷயம் மிகவும் யோசிக்கத் தக்கதாகும்.

இந்தமாதிரியான பிரச்சினைகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லுபவர்கள், பெரிதும் ஒரே சமாதானம் தான் சொல்லுவார்கள். அதென்னவென்றால் "இம்மாதிரியான, பிரச்சினை வெகு ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே பல

ரால் கேட்கப்பட்டாய் விட்டது; இவை சாதாரண மனிதர்களுக்குப் புரியும்படியானவைகள் அல்ல; சொன்னாலும் உங்களைப் போன்றவர்களால் கிரகித்துக்கொள்ள முடியாது; வேண்டுமானால் கைவல்யம், ஞான வெட்டி, வாசிஷ்டம், கீதை, வேதாந்தசாரம், தத்துவகீதை முதலாகியவைகளைப் பாருங்கள்; அதற்கு வேறு பல பக்குவங்கள் வேண்டும், என்பது போன்ற பதிலைச் சொல்லிவிடுவார்கள்.

சாதாரணமாக கிறிஸ்தவர்களும், இஸ்லாமானவர்களும் அனேகர் இந்த விஷயத்தில் கவலைப்படாமல் 'தீர்ப்புநாளை' உத்தேசித்து, தாங்கள் இந்த சரீரத்துடனேயே ஒரு காலத்தில் மறுபடியும் எழுப்பப்பட்டு ஏதோ ஒரு பலனை அடையக்கூடும் என்கின்ற அளவோடு விட்டு விட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களிடம் அதிகச் சிக்கலோ, புரட்டோ கிடையாது. பௌத்தர்கள் ஆத்மா என்பதே கிடையாது; நித்திய வஸ்து என்பதே "கிடையாது" என்பதாக முடிவு கட்டி விட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்குள்ளும் இம்மாதிரியான கொசமுசாக்கள் கிடையாது.

ஆனால் இந்து மதக்காரர்கள் என்பவர்கள் மாத்திரம் ஆத்மா, சூட்சம சரீரம், மோட்ச லோகம், நரகலோகம், மறுபிறப்பு, அதுவும் பலவிதமாய்—அதாவது 'புல்லாகிப்பூண்டாகி' என்று படிப்படியாய் ஏற்பட்டது என்றும், இவைகள் எல்லாவற்றையும்விட மற்றொரு விதமாய் அதாவது ஆத்மாக்கள் பிதுர்த்தேவதைகளாகிப்பிதுர் லோகம் என்பதில் இருந்து கொண்டு பிள்ளைகள், சந்ததியார்கள் முதலியவர்களால் இந்த உலகத்தில் பிராமணாளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதை அவர்களது மந்திர சக்தியின் மூலமாய்ப்பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்றும் இன்னும் பலவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகவே இவை தானாகவே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுள்ள கட்டுக்கதைகளாய்த் தென்படுகின்றன.

நான்காவது அத்தியாயம்.

மோட்சமும் நரகமும்.

மனிதன் உடல், உயிர், மாயை எனும் முப்பொருளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்று சைவர்களும், பிரம்மமே மாயா சம்பந்தப்பட்டு இவ்வுலகில் ஜீவர்களாய்த் தோன்றியிருக்கிறது என்று ஸ்மார்த்தர்களும், 'ஆன்மா' என்றொரு பொருளை இறைவன் சிருஷ்டித்து மனித உடலுக்குள் புகுத்தியிருக்கிறான் எனச் சில மதங்களும் இவ்வாறு ஒன்றிற்கொன்று முரணாக, நாம் முன் அதிகாரங்களில் விளக்கிக்காட்டியபடி கூறி வருகின்றன. ஆனால் எல்லா மதங்களும் 'ஆன்மா' செய்த நன்மை தீமைக்குத் தகுந்தவாறு மோட்சமும் நரகமும் எய்துமென்பதை அபிப்பிராய பேதமின்றி ஒத்துக் கொள்கின்றன. ஆனால் மோட்சமும் நரகமும் எவ்வாறு இருக்கும் என்றால், ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு விதமாகவே வர்ணிக்கின்றது. எந்த நாட்டான் நரகத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்தாலும், தத்தம் நாட்டிலுள்ள கொடிய பிராணிகளும், பயங்கர உருவங்களும், கஷ்டமான அனுபவங்களும் தான் நரகத்திலேயிருப்பதாகவும், அவ்வாறே மோட்சத்திலும் தத்தம் நாட்டிலுள்ள உயர்ந்த பிராணிகளும், மரஞ் செடி, கொடி, பழவர்க்கம், உணவு, பெண்கள் முதலிய போகபோக்கியங்களுமிருப்பதாகவே எழுதி வைத்திருக்கின்றான்.

✓ நரகமும் மோட்சமும் பணம்பறிப்பதற்குப் புரோகிதர்களால் கட்டப்பட்ட ஓர் கற்பனை உலகம் என்றே யாம் கருதுகின்றோம். சிறு பிள்ளைகளை அய்ந்து கண்ணன் வருகிறான், பூச்சாண்டி வருகிறான், அழாதே! அப்

படிச் செய்யாதே! இப்படி நடவாதே! என்று ஏமாற்று வது போலவே, மனிதர்களை நரகத்தைக் காட்டிப் புரோ கிதர்கள் மிரட்டுவதும், சிறு பிள்ளைகளுக்கு மிட்டாய், சாக்லெட் முதலியவைகளைக் காட்டி தத்தம் வழிக்குத் திருப்புவதுபோல மக்களிடம் மோட்சத்தைக் காட்டி பணம் பறித்து வருகிறார்கள். மேலும் முதலாளிகள் தொழிலாளிகளையும், அரசன் குடிகளையும் விழித்து, ஜாக்கிரதை! நீ எஜமானத் துரோகம், ராஜத் துரோகம் செய்தால் என்றும் மீளாத கொடுநரகிலே வீழ்ந்து என் றும் துன்புறுவாய் என்று மிரட்டி, அவர்களுக்குத் தங் களின் நியாயமான உரிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதிக்காமலே ஏமாற்றி விடுவதற்குத்தக்க பேராயு தமாய் நரகம் விளங்கி வருகிறது.

பொதுவாக எம்மதத்தை உற்று நோக்கினாலும் மோட்சத்தை, பணம், சாம்பல் (விபூதி) சிலுவை, குரு பக்தி, பிரார்த்தனை முதலியவைகளினால் எளிதில் பெற வழி காணலாம்.

மக்களுலகில் வறுமையும் ஏமாற்றும் அக்கிரமங்களும் இந்த மோட்ச—நரகப் பைத்தியத்தினாலும், பிராயச்சித் தம் என்னும் பித்தலாட்டத்தாலும் பெருகி வளர்ந்து வரு கிறது என்பது மறுக்க முடியா உண்மையாகும்.

மோட்சமும் சுவர்க்கமும் கள்ளுச் சாராயக் கடை களைவிட, தாசி வேசிகள் வீடுகளைவிட மோசமானது என்பதை மக்கள் உணரும்படி செய்ய வேண்டும். மோட்ச நரகம் என்பது எப்படித் திருடர்கள் பிரயாணிகளை வழிப் பறி செய்வதற்குத் தனிவழியில் ஆள் அடையாளம் தெரி

யாமல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்து வழி மறித்து மண்டையை உடைக்க, தடிக் கம்பையும் ஈட்டியையும் ஆயுதமாகக் கொண்டு பொருள் பறித்துச் செல்லுகிறார்களோ, அதுபோலவே பகல் வழிப் பறிக்காரர்கள் மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில் வழிமறித்துப் பொருள் பறித்துப் போகச்செய்து கொண்ட ஆயுதங்களேயாகும். ஆகையால் அதை மனிதன் முதலில் மறந்தாகவேண்டும். இந்த உலக வாழ்க்கையையும் ஒழுக்கத்தையும் மக்களுக்கு உதவி செய்வதையும் தனது அளவுக்கும் தேவைக்கும் மேற்பட்டதை அடைய ஆசைப்படாமலிருக்க வேண்டியதையே மோட்சம் என்று மக்கள் கருதவேண்டும். இந்தப்படி அளவுக்கும் தேவைக்கும் மேல், மக்களை அடையச் செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்வதையே மக்களை மோட்சத்திற்கு அனுப்பும் வேலையென்று நாம் கருதவேண்டும். மனிதன் இந்த நாட்டில் எப்படித் தனது தேவைக்கும், அளவுக்கும், தகுதிக்கும் மேல் அடைய ஆசைப்படுகின்றானோ, அதற்கு ஆதரவாய் இருப்பதற்காகவே மூடர்களுக்கு மேல் உலகத்தில் அவர்களது தகுதிக்கும், அளவுக்கும், தேவைக்கும் மேலாக அனுபவிக்க ஆசைகாட்டி இங்கு தட்டிப் பிடுங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். மூடர்களும் பேராசைக்காரர்களும் தான் மோட்சத்தை விரும்புவதை நாம் பல உதாரணங்களால் காணலாம். மோட்சத்தையும் தேவலோகத்தையும் பற்றிப் பாமர மக்களுக்குச் சொல்லப்படும் கருத்துக்களைச் சற்று கவனித்துப்பாருங்கள். மனிதனுக்கு எதெதில் சாதாரணமாய் ஆசை வரக்கூடுமோ அதையேதான் மோட்சத்தில் சிருஷ்டித்து இருக்கிறார்கள்.

அதாவது இங்குள்ள மனிதனுக்குப் பொருள் வேண்டும், பெண் வேண்டும், தேவையானதெல்லாம் நினைத்த

மாத்திரத்தில் கிடைக்கவேண்டும், நல்ல வாலிபப் பருவம் வேண்டும், சதா இடைவிடாத போக்கியம் பெறவேண்டும், சாகாமலிருக்கவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் மனிதனுக்குச் சாகும்வரையிலும், செத்தபிறகும் அனுபவிக்கக் கூடிய தாய் ஆசைப்படக்கூடியதாய் இருக்கிறது என்பது யாரும் அறிந்ததாகும்.

ஆகவே இந்தக் காரியங்களையே மேல் உலகத்தில் இருப்பதாகவும் அதை அடையக்கூடும் என்றும் ஆசை உண்டாகும்படி, அதாவது மேல் உலகத்தில் எங்கு பார்த் தாலும் பொன்னும், ரத்னங்களும் நிறைந்து கிடக்குமென் றும், உலகமே பொன்னுலகமென்றும், அங்கு அரம்பை ஊர்வசி முதலாகிய தேவ கன்னிகைகள் என்பவர்கள் என் றைக்கும் வாலிபமாய் நம் பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு நமக்கு சதாபோகங் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்களென் றும், காமதேனு கற்பகவிருட்சங்கள் நமக்கு எது தேவை யோ அதை உடனேயே கொண்டு வந்து கொடுக்குமென் றும், நரை, திரை, மூப்பில்லையென்றும், நாம் சாகாமல் சிரஞ்சீவியாய் இருப்போமென்றும் சொல்லி ஏற்பாடு செய் துவிட்டதால், அவைகளை மனிதன் நித்தியமாய் நம்பி இந்த உலகத்தையும், இங்குள்ள போகபோக்கியங்களை யும் அநித்தியமாய் எண்ணி, கஷ்டப்பட்டுசம்பாதித்த பொருள்களையெல்லாம் இந்த மோட்சத்திற்கு என்றே செலவு செய்வதுடன் நில்லாது, இதற்காகவென்று பல விதமான அக்கிரமமான வழிகளிலும், மற்ற மக்களை வஞ் சித்தும், பட்டினி போட்டும் பொருள் பறித்தும்கூட இதற் காக செலவு செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. உதாரணமாக ஏழை மக்கள் கஞ்சிக்கு அலையும் போதுகுடம் குடமாய்ப் பால் குடங்களைத் தினமும் கல்லின் தலையில் கொட்டி

அவற்றை காறவைப்பதின் கருத்து என்ன என்று பாருங் கள். குடியிருக்க நிழல் இல்லாமல் மக்கள் திரியும்போது மலைகளையும், பாறைகளையும் உடைத்துக் கோட்டை கள் போல்—சந்திரகாந்த மண்டபங்கள்போல், மக்கள் கோவில்கள் கட்டுவதின் கருத்து என்னவென்று பாருங் கள். எவ்விதத் தொழிலும் செய்வதற்கு மூலதனம் இல்லா மலும், தொழிலில்லாமலும் மக்கள் வயிறுவளர்க்கக் கப்ப லேறி வேற்று நாட்டிற்குக் கூலிகளாய்ப்போய் சொத்துப் பொத்தென்று மாண்டு மடிந்து கொண்டிருக்கும்போது, பொம்மைகளை வைத்து உற்சவம் செய்வதும், அவற்றிற் குப்பத்து லக்ஷம், ஒரு கோடி பத்தக்கோடிக் கணக்காக நகைகளும், பாத்திரங்களும், வாகனங்களும், துணிகளும், சொத்துக்களும் சேர்த்து வைப்பதின் கருத்தென்ன வென்று பாருங்கள். நாளுக்குநாள் வாழ்க்கை துன்பகர மாய்மாறி, ஏழைகள் மலிந்து வரும்போது ஆயிரக்கணக் காய்—ஏன்—லட்சக் கணக்காய் ரூபாய் செலவு செய்து, கும்பாபிஷேகங்கள் செய்வதின் கருத்து என்னவென்று யோசித்துப்பாருங்கள். பூமியை உழுது கஷ்டப்பட்டு பயிர் செய்யும் குடியானவர்கள் அரை வயிற்றுக்குக்கூட போது மான ஆகாரமில்லாமல் கஷ்டப்படும்போது, குழவிக் கல் லுக்கும், செம்பு, பித்தளை பொம்மைகளுக்கும் தினம் பத்து மூட்டை, இருபது மூட்டை, முப்பது மூட்டை போன்ற அரிசிகள் போட்டுப் பொங்கி நைவேத்தியம் செய்து பாடுபடாத சோம்பேறிகளுக்குக் குடும்பத்துடன் போட்டுக்கொண்டிருர்கும் கருத்து என்ன என்று எண் ணிப்பாருங்கள். மக்களில் நூற்றுக்கு 10-பேர்களுக்குக் கூட அதாவது சராசரி படிப்பு-எழுத்து வாசனைகூட இல்லாமல் இருக்கும்போது வேத பாடசாலை, தேவாரப் பாடசாலை முதலியவைகளுக்கும், கல்லுகள், பொம்மை

கள் பின்னால் நின்றுகொண்டு ஆயிரத்திற்கு ஒருவருக்குக் கூடப்புரியாத வேதபாராயணம் முதலியவைகள் செய்யப் படுவதற்கும் லட்சக்கணக்காய் செலவு செய்ததையும், செய்யப்படுவதின் நோக்கம் என்ன என்பதையும் யோசித் துப்பாருங்கள். இப்படியாக நமது நாட்டில், இதுபோலவே எவ்வளவு காரியங்கள் நடைபெறுகின்றது என்பதை நோக் கினால், மற்ற மக்களை எவ்வளவு பாடுபடுத்தியாவது, அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாலாவது சிறிதும் லட்சியம் செய்யாது—நாம் மோட்சத்திற்குப் போகவேண்டும்; நாம் பிரபுவாய் இருக்கவேண்டும்; லட்சுமி புத்திரராய்—ராஜாவாய்-நிரந்தர செல்வனாய்—சிரஞ்சீவி யாய் இருக்கவேண்டும் என்கிற பேராசையல்லாமல், வேறு தத்துவம் அதில் என்ன இருக்கிறது என்பதையோசித்துப் பாருங்கள். இந்தமாதிரி மோட்சம் கற்பிக்கப் பட்டு அதை அடைவதே மனிதனின் முக்கிய லட்சியம் என்று போதிக் கப்பட்டிருக்கின்ற பேராசையுள்ள ஜனங்கள் மலிந்திருக் கும் இந்த நாட்டில், இந்த உணர்ச்சியை அழிக்காமல் என்ன காரியம் நம்மால் செய்ய முடியும் என்பதை யோசித் துப் பாருங்கள். ஆதலால் தான் முதலில் மோட்ச உணர்ச்சி ஒழிக்கப்படவேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகிறோம்.

சகோதரர்களே! இந்த மோட்ச உணர்ச்சி ஒழிக்கப் படவேண்டியதைப்போலவே நரக உணர்ச்சியும் அழிக்கப் பட வேண்டும். மோட்ச உணர்ச்சி எப்படிப் பேராசையின் பிரதி பிம்பமோ அதுபோலவே நரக உணர்ச்சியும், அடி மைத்தனத்தினுடையவும்; பயங்காளித் தனத்தினுடைய வும், பிரதி பிம்பமாகும். நரகத்திற்கு பயப்படுவதாலேயே அநீதிகளுக்கு மனிதன் ஆளாகிறான்; தைரியமில்லாத கோழையாயிருக்கின்றான். இவைகளையெல்லாம் விட

மனிதன் சிறிதாவது முற்போக்கடைய வேண்டுமானால், சிறிதாவது இயற்கையின் இன்பத்தை நுகரவேண்டுமானால் எல்லாவற்றையும்விட மனிதனுக்கு விதி, கர்ம பலன் என்கின்றதான உணர்ச்சிகள் கண்டிப்பாய் ஒழிய வேண்டும். விதி, கர்மபலன் என்கின்றவைகளான உணர்ச்சி இந்திய நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லையானால், இன்றையத் தினம் இந்நாடு அநேக விஷயங்களில் ருஷியர்களுக்கு—ஏன்—இந்த உலகத்தில்உள்ள மற்ற எந்த நாட்டு மக்களின் நிலைமைக்கும் மேலாக இருந்து அநேகமாக உலக மக்களுக்கே சமத்துவத்தையும், சம இன்பத்தையும், இயற்கை இன்ப நுகர்ச்சியையும் கொடுத்து சர்வ சுதந்தரத்துடன் வாழச் செய்திருக்கும் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவேன். ஆகையால் இந்த கர்ம பலனின் உணர்ச்சி, மோட்ச நரக நம்பிக்கைகள் மனிதத் தன்மைக்கு மிகவும் கேடான எதிரி என்பதை நீங்கள் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். நான் மேலே காட்டிய இந்தக் காரணங்கள்தான் இந்த உலகத்தில் நமது நாட்டை மாத்திரம் இந்த இழிவான நிலையிலும், மீளா அடிமைத்தனத்திலும் வைத்திருக்கின்றன. இவைகள் ஒழிந்தால் தாமாகவே இந்த நாடு சுயமரியாதை பெற்றுவிடும்; சுதந்தரம் பெற்றுவிடும்; மனிதத்தன்மை அடைந்து விடும். ஆகையால் சகோதரர்களே! நீங்கள் இந்த நாட்டின் முற்போக்கிற்கும், உண்மை விடுதலைக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் பாடுபடவேண்டுமானால், மேற்கண்ட காரியங்களில் உங்கள் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அய்ந்தாவது அத்தியாயம்.

தர்மமும்—பாவபுண்யமும்.

உலகிலுள்ள எல்லா மதங்களையும்விட இந்து மதத்தில்தான் தர்மம் என்பது இது இது என்று தெளிவாய் வரையறுத்துக் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதினால், கண்மூடித்தனமான செய்கைகள் இன்னும் செழித்து வருவதற்கிடமாயிருக்கின்றன. இது சம்பந்தமாக இந்து மதமும், கோட்பாடுகளும், தர்மமும் ஒரு எல்லை ஏற்படுத்தியிருப்பதனால், அவ்வளவுக்குச் செய்யத்தான் யாருக்கும் மனம் வருமே தவிர அதைத் தாண்டிப்போக யாருக்கும் மனம் வராது. ஒரு அடியாருக்கு அன்னமளித்தால் இவ்வளவு புண்ணியம் என்று கணக்குவாரியாக-அதன் பலனாய் இவ்வளவு காலத்திற்கு மோட்சத்திலிருக்கலாமென்று வகுத்தெழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இதைக்கேட்ட பிறகுதான் இத்தகைய தர்மசம்பந்தமான எண்ணம் வருகிறதே தவிர வேறல்ல. இம்மாதிரியான காரியங்களினால் உண்மையான பரோபகாரமான காரியங்களுக்குக் குந்தகமேற்படுகின்றதென்பதை நீங்கள் நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டும். இவற்றால்தான் நாடு முன்னுக்கு வருங்காரியங்கள் தடைப்படுகின்றன. எந்தத் தேசத்திலும் தர்மமில்லாமலிருக்கவில்லை. வெள்ளைக்கார தேசத்தின் தர்மம் நம் நாட்டுத் தர்மத்தைவிட பன்மடங்கு உத்தமமாயும், தேசத்திற்கும், சமூகத்திற்கும் உண்மையான நன்மையளிப்பதாயுமிருக்கின்றது. வெள்ளைக்கார நாட்டுத்தர்மம், கிணறு நிரம்பி வழிவதுபோல, அவன் ராஜ்யம் நிரம்பி நம் நாட்டிலும் வழிந்தோடுகின்றது.

அத்தகைய தர்மம் நிறைந்த நாட்டில் என்ன வழக்க மென்றால், ஒருவன் தெருவில் பிச்சைக்கு வந்தால் உடனே போலீஸ்காரன் பிடித்துக் கொண்டு போவான். அங்கு பிச்சையிடுவது சோம்பேறிகளை வளர்க்கும் முறை என்பதை நன்கறிந்து கொண்டார்கள். வெள்ளைக்கார நாட்டில் படிக்காதவன் என்றால் அவன் வெட்கித் தலை குனிந்துவிடுவான். நம் நாட்டிலோ தர்மம் என்று வந்தால் நமக்கென்ன, நம்பாலான சாப்பாடுபோட்டு விடுவோம், பிறகு அவன் தலைவிதி போலாகிறது; சரஸ்வதி நாக்கி லிருந்தால் எப்படியும் படித்துவிடுவான் என்ற தர்மம்தான் நமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள் முன்னே றும்போது நாம் இக்கதிக்காளாகியிருக்கக்காரணமென்ன? நமது மதங்கள் தர்மங்கள் என்ற பல தத்துவங்கள்தான் நம்மை இந்நிலையில் வைத்திருக்கின்றன. அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்குப் பலமும் பீரங்கியும் மட்டும் காரண மல்ல. சென்னை மாகாணத்தில் உயர்ந்த குஷ்டரோக, க்ஷயரோக, மருத்தவ ஆஸ்பத்திரிகளும், உயர்ந்த கலா சாலைகளும், கல்லூரிகளும் அவர்களுடையதாகத்தா னிருக்கக் காண்கின்றோம். தப்பான வழிகளில் பிள்ளை களைப் பெற்று கள்ளிபில் போட்டு விட்டால், அவற்றை எடுத்து வளர்த்து சம்ரக்ஷிக்கும் அனாதை ஆஸ்ரமங்களும் அவர்களுடையதாகத்தானிருக்கின்றன. தெருவிலும் நடக் கக்கூடாது, அருகிலும் வரக்கூடாதென்று மிருகங்களிலும் கேவலமாய் நம்மால் நடத்தப்படுபவர்களையும், அவர்கள் சேர்த்துக் கல்வியளித்துச் சமத்துவம் பாராட்டி, மாக்க ளெனக் கருதப்பட்டவர்களையும் அவர்கள் மக்களாக்கி வருவதைக் காண்கின்றோம். இவற்றை எல்லாம் நாம் எளிதில் மறக்க முடியாது; அல்லது மறைக்கவும் முடி யாது. அவர்கள் நொண்டியை, முடத்தை, குருடர்களைக்

கொன்று விடுகிறார்களா? அத்தகையவர்களுக்கும் தம் சுய உதவியினால் எவ்வளவுக்கு ஜீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவுக்கு உதவி புரிந்து வழிகாட்டி வருகின்றார்கள். இதனால் வெள்ளைக்காரன் தான் புத்திசாலியா? நமது முன்னோர்கள் என்ன முட்டாள்களா? என்ற கேள்வியும் கிளம்பக்கூடும். இதற்காக நாம் நமது முன்னோர்கள் பேரிலும் சுலபமாகக் குற்றம் சொல்லிவிட முடியாது. எந்தக் கொள்கையும், நீதியும், தர்மமும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறுதானிருக்கும். ராமேஸ்வரத்தில் ஒரு செட்டியார் தர்மம் செய்வதற்காகச் சாணியும், பாலும், சக்கும் மட்டும் கொடுக்கிறார் என்றால், அதுபோல நாமும் இந்த சாணியைக் குவியலாய்க் கொட்டிக்கொண்டு வாரிக்கொடுப்பது தகுதியாகுமா? அந்தவிடத்திற்கு அவசியத்திற்கேற்றவாறு அது முக்கிய தர்மமாக விருக்கலாம். அதற்காக நாம் அந்த செட்டியார்மீது குறை சொல்லமுடியுமா? முன்னூறு நானூறு வருடங்களுக்கு முந்திய காலத்து தர்மமென்ற காரியங்கள் இப்போது செய்ய முடியாதவைகளாகத்தானிருக்கும். அப்போது அவை அவசியமாகச் செய்யவேண்டியவைகளாகத்தானிருந்திருக்கும். அக்காலத்தில் தற்போதிருப்பது போன்று துரிதமான போக்குவரத்துச் சாதனங்களோ மற்ற வசதிகளோ கிடையாது. அந்தந்தநாட்டு மக்களுக்கு அந்தந்த ஊரே சுவர்க்கம். அக்காலத்தில் அவர்கள் கிணற்றுத் தவளைகளைப் போலத்தானிருந்திருக்க முடியும். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு விளைச்சலும் அபரிமிதமாய் விளைந்து கொண்டிருந்தது. அக்காலத்திலும் மழைபெய்வதற்கு அவசியமான காடுமுதலியவை அடர்ந்திருந்ததால் பருவமழைகள் தப்புவதில்லை. இதனால் உழுதாலும் உழாமல் விட்

டாலும் அறுவடைக்குக் குறைவில்லை. அப்போது அதிக் மாக விளைந்தாலும் தற்போதைப்போல விளைந்த தானி யம் முழுதையும் வெளி ஊருக்குக் கொண்டுபோகப்படா மல் பெரும் குழிகள் வெட்டி அவற்றில் புதைத்து வைப் பதும் வழக்கமாயிருந்து வந்தது. அன்றியும் அக்காலத் தில் பிச்சைகாரர்களும் மிக அரிதென்றே சொல்லலாம். எவ்வளவு விளைந்தாலும் வாரி வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பு வது என்றமுறை அக்காலத்தில் கிடையாது. அதற்குச் சாதனமும் கிடையாது. அதனால்தான் இவ்வளவு பேருக்கு அன்னமிட்டால் இவ்வளவு புண்ணியமென்றும் எழுதிவைக்க இடமிருந்தது. அதனால் நம் நாட்டில் காலக் கிரமத்தில் பிச்சை எடுக்கும் ஜாதிகளென்றே பல ஜாதி களும் தோன்றிவிட்டன. ஏதோ சாம்பலையும் மண்ணை யும் பூசிக்கொண்டு வந்தாலும், சாமி என்று விழுந்து கும் பிடும் முட்டாள்கள் அதிகமிருக்கிறார்கள் என்பதை யறிந் துதான் பிச்சைக்காரர்களும் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகிக் கொண்டு வருகின்றனர். இத்தனை கோயிலிருக்கையில் இன்னும் புதிதாகக் கோயில் கட்டுவது அவசியமாவென்று கேட்டால், "பாவி தடுக்கிறான் அவன் சொல்லைக் கேட்ட காதைமேலாஷன் போட்டுக்கழுவவேண்டு" மென் கிறார்கள். அக்காலத்தில் செல்வமிகுதியினால் செலவிடு வதற்கு வழியின்றி இவ்வாறெல்லாம் செய்துகொண்டிருந் தார்கள். தங்கள் விளைபொருள்களுக்குச் செலவு வேண்டு மென்ற முறையில் ஒருவரோடொருவர் போட்டிபோட்டுக் கொண்டு மேன்மேலும் தர்மம் என்னும் பெயரால் பல வாறு செலவிட்டு வந்தார்கள். அக்காலத்தில் எத்தனை கடவுளிருந்தாலும் பூசைபோட்டு, எவ்வளவு பேர் வந்தா லும் சோறுபோடும் செல்வமும் செழிப்புமிருந்தது. அத னால்தான் இவ்வளவு கடவுள்களும் அடியார்களும் ஏற்

பட இடமிருந்தது. ஆனால் இப்போதையக் கொள்கை யும் மதக்கோட்பாடுகளும் கால தேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்றபடியும் மனிசன் அறிவுக்கும் தன்மைக்கும் ஏற்ற வாறுமிருக்கவேண்டும். முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும், இந்துக்களும் எல்லா மதஸ்தர்களுந்தான் பாவம் செய்யக் கூடாதென்கிறார்கள். ஆனால் பாவம், சுத்தம் முதலான தத்துவங்களுக்கு அந்தந்த மதத்தினருக்கு அர்த்தம் வேறாகத் தானிருக்கின்றது. பாலைவனத்தில் தோன்றிய இஸ்லாம் மதத்தில், சுத்தமென்றால் மூன்றுவேளையும் குளிப்பதுதான் சுத்தமென்று எழுதிவைக்க முடியாது. அந்த மணலை உடம்பில் தேய்த்துக் கொண்டாலும் குளித்துச் சுத்தமாவதற்கு ஒப்பாகத்தான் கருதப்படக் கூடும். அதனால் அந்தச்சுத்தம் தப்பு என்று சொல்லிவிட முடியாது. நமக்குள் வெளிக்குப்போனால் நான்கு செம்பு தண்ணீர்விட்டு கழுவுபவர்களும், போதாக்குறைக்குத் தலை முழுகுபவர்களுமிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு செய் தால்தான் அதனைச் சுத்தமெனக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் இவர்களைவிட பன்மடங்கு கடுமையான சுகாதார முடைய வெள்ளைக்காரன் காகிதத்தில் பாதியும் கால்சரா யில் பாதியுமாகத் துடைத்துவிட்டுப் போகிறான். அவன் நாட்டில் அவ்வளவுதான் வசதி. இங்கு குளிக்காவிட்டால் பாவி என்கிறார்கள். அங்கு குளித்தாயாவென்று கேட் பதே மரியாதையல்லவெனக் கருதப்படுகிறது. இங்கு வியர் வையினால் குளிக்கவேண்டிய அவசியமுண்டு. அங்கு குளிரினால் அத்தகைய அவசியமில்லை. அவ்வாறே இந்து மதத்தில் எறும்பை மிதித்துவிட்டாலும் பாவம்; அவன் சங்கதியோ அதைப்பற்றிக் கவலையேயில்லை. இங்கு நாம் பசுவை அடித்தாலும் மகா பாவமென்கிறோம்.

அங்கு அவன் அதைக் கொன்று தின்னாவிடில் வேறு மார்க்கமில்லை. ஒருவன் சிற்றப்பன் மகளைக் கட்டலா மென்கிறான். மற்றவன் அதைப்பாவ மென்கிறான். இப் படிச் சௌகரியத்திற்கும் பழக்கத்திற்கும் ஏற்றவாறுதான் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளுமிருக்கக்கூடும். ஆகலால் அனைத்தும் காலதேச வர்த்தமானத்திற் கேற்றவாறிருக்க வேண்டுமென்பது நன்குவிளங்கும். அன்றியும் அந்தந்தக் காலத்தில் திறமைக்கேற்றவாறு ஏமாற்ற ஏதேதோ எழுதி வைத்திருக்கலாம். அவற்றைக்குறித்து இப்போது கவலை யில்லை. ஆனால், நாம் முக்கியமாய் கவனிக்க வேண்டி யது, இன்றைய நிலைமையில் 'எப்படியிருக்க வேண்டு மென்பதேயாகும். அதிலிருந்து தப்ப வழியுண்டாவென் றும் பார்க்கவேண்டும். நாம், நமது செல்வம், அறிவு, ஒழுக்கம்முதலியவை பிரயோஜனமானவழியில் செலவிடப் படவேண்டு மென்பதனால், அது தர்மத்திற்கு விரோத மானதென்று சொல்லமுடியாது. இப்போது நாமிருக்கும் நிலையில் தர்மத்தின் பெயரால் சத்திரமும், சாவடிகளும் கட்டிக்கொண்டு போவோமானால் நம்சமூகத்தின் கதி என்னவாகும்? நமது நாட்டின் நிலைக்கும் மக்களின் தேவைக்கும் ஏற்றவாறுதான் எந்தத் தர்மமும் ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டும். இனி நமக்குப் புதிதாகச் சாமிகள் வேண்டியதில்லை. இப்போது நமது நாட்டில் 22-கோடி இந்துக்களிருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கடவுள்களோ புராணங்களின் கணக்குப்படி 33-கோடி கடவுள்களாயிருக்கின்றன. இதனைப் பங்கிட்டால் ஒரு ஆசாமிக்கு ஒன்றரைக்கடவுள் வீதம் வரும். உலகிலே மக் களைவிட கடவுள்கள்தான் அதிகமாயிருக்கிறது. இவ் வளவு கடவுள்களை நாம் காப்பாற்றினால் போதும். நாட் டின் பெருமையை வளர்க்க, மக்கள் கஷ்டத்தைப் போக்க,

அறிவை வளர்க்க கல்வி அத்தியாவசியம். அவர்கள் சுயமரியாதையுடனும் சுகமாயும் வாழ்வதற்குத் தொழிலபிவிருத்தி அவசியம். எந்தத் தேசத்திலும் இவையிரண்டும் இன்றியமையாத அவசியமான அம்சங்கள். நம் நாட்டிலோ நூற்றுக்கு 93-பேர் படிப்பில்லாத தற்குறிகளாயிருக்கிறார்கள். இதைவிட அவமானமான காரியம் ஒரு தேசத்திற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது? அதுபோலவே சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டப்பட்டு வெளி நாடுகளுக்குப் பிழைப்புக்காகத் துறைமுகங்கள்தோறும், கப்பல்தோறும், ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் ஏற்றுமதிசெய்யப்படுவதான கோரக்காட்சியைத் துறைமுகங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் தெரியும். இவ்வாறு பிழைப்பின்றியும், சாப்பாட்டுக்கு வகையின்றியும் கடல் கடந்து ஜீவிக்கச்செல்லும் ஏழை மக்கள் தொகைகளை, இச்சென்னை மாகாணத்தில் மட்டும் மாதமொன்றுக்கு லட்சத்திற்கு அதிகமாகக்காணலாம். இவர்கள் குழந்தைகுட்டிகளுடனும் வயோதிகர்கள் கர்ப்பிணிகளுடனும் செல்வதான பரிதாபத்தை என்னவென்று சொல்வது. இங்குள்ள கஷ்டத்தைவிட அங்கு போய்ச் சாகலாமென்றுதான் மனம் முறிந்து போகிறார்கள். இக்கொடுமைகளைக் கவனித்து பரிகாரம் தேடப்படுவதில்லை. இத்தகைய நாட்டில் நடக்கும் விஷயங்களோவிபரீதமாகத் தானிருக்கின்றன.

112597

இங்கு சாமிகளுக்கும் சடங்குகளுக்கும் உற்சவ வேடிக்கைகளுக்கும் சதிர் ஆட்டங்களுக்கும் லட்சக்கணக்காகத்தான் செலவிடப்படுகின்றன. திருப்பதி முதலிய தேவஸ்தானங்களுக்கும், முக்கியமான மடங்களுக்கும் சுமார் 20 லட்சத்திற்கு அதிகமாக மாதாமாதம் வருமானம் கிடைக்கிறது. ஒரு சாமிக்கு ஒரு வேளைச் சாப்

பாடாகிய சட்டி அரணைப் பூசைக்குச் சுமார் 20 ரூபாய்க்கு அதிகம் செலவிடப்படுகிறது. இவ்வாறிருக்க அச்சாமியின் பிள்ளைகள், சாமியே கதியென இருக்கும் மக்கள், கஞ்சிக்கலைந்து கொண்டு பிழைக்க வழியில்லாது ஆயிரக்கணக்காகக் கப்பலேறி வெளிநாடு சென்று துன் புறுகிறார்கள். இவையிரண்டினையும் சேர்த்துப் பார்த் தால், அந்த சாமிக்குத்தான் அதிக அவமானமென்பது நன்கு விளங்கும். அத்தகைய சாமிகளுக்கு இருக்கும் சொத்துக்களுக்கும் ஆடம்பரங்களுக்கும், வாண வேடிக் கைகளுக்கும், சதுர் கச்சேரிகளுக்கும் ஒருவிதமான அளவில்லை. ராஜாவுக்குக்கூட அவ்வளவு ஆடம்பர மில்லை. ராஜாவாயினும் கொடுங்கோன்மையினால் அந்த சுகங்களை, ஜனங்கள்படும் கஷ்டத்தைப் பாராமல் அனு பவிக்கிறான் என்று சொல்லலாம். ஆனால், கருணை வள் ளல் என்ற கடவுள் இப்படி வீணாக்குவதற்கு இடங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கலாமா? இதனால் நாம் கடவுள் மீது குற்றம் சொல்லவில்லை. அது என்ன செய்யும். இன் றைக்கு யாராவது தங்கக்காரை போட்டால், பேசாமல் போட்டுக் கொள்ளுகிறது. யாராவது கழற்றிக் கொண்டு போனாலும் கல்லுப்போல் பேசாமல் சும்மா இருக்கிறது. சமீபத்தில் ஆண்டாள் தாலியையும் யாரோ கழற்றிக் கொண்டு போய்விட்டதாயும் பத்திரிகையில் வாசித்திருப் பீர்கள். ஏன் இந்த நாட்டில் நூற்றுக்கு 93 வீதமானவர் கள் தற்குறிகளாயிருக்க வேண்டும்? இதற்கும் வறுமைக் கும் காரணமென்ன? ஆனால், நான் உங்களைச் சந் தோஷப்படுத்த ஒரு வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட லாம். "வெள்ளைக்கார நீச அரசாங்கத்தார் நம் பணத் தைக்கொள்ளையிட்டுப் போவதாகச் சிலர் கூச்சலிட் டனர். அந்த நீச அரசாங்கத்தால்தான் சரஸ்வதியும் நம்

காட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டாள்" என்றனர், மற்றும் சிலர். ஆனால் நம் நாட்டைவிட்டோடிய சரஸ்வதி அந்த நீச நாட்டுக்குத்தான் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறாள். வெள்ளைக்காரன் கொள்ளையிட்டுப் போவதையும், சாமிகளுக்கும், சடங்குகளுக்கும் செலவிடுவதையும் கணக்குப்பார்த்தால், சாமிகளுக்குச் செலவாவதுதான் பன்மடங்கு அதிகமாகும். சாமிகள், மதம், சடங்குகள் முதலியவற்றின் பேரால் செலவாகும் பணமும், கஷ்ட நஷ்டமும், அசௌகரியங்களும் கணக்கிட முடியாது. பணம் சம்பாதிப்பதில் எத்தனையோ தந்திரமும் சூழ்ச்சியும் செய்யும் அறிவாளிகளுங்கூட இவ்வாறு செலவிடுவதில் அந்தத் தந்திரமொன்றுமில்லாமல் முட்டாள்களாகத்தான் நடந்துகொள்கின்றனர். அபிஷேகத்தில் 150 ரூபாய் கொடுத்தாலென்ன? 10 ரூபாய் கொடுத்தாலென்ன? வித்தியாசமென்னவென்று யாராவது சிந்திப்பதுண்டா? சென்னை மாகாண சர்க்காரின் கணக்குப்படி சாமிகளுக்கு வருமானம் 2 கோடிக்கு அதிகமாகிறது. இது தவிர, கணக்கில் வராத கொள்ளைகளும் போக்கு வரத்துத் தரகர் செலவும் சொல்லவேண்டியதில்லை. கணக்குப் பார்த்தால் சாமிகளுக்கு நாம் கொடுப்பது சர்க்கார் வருமான வரியைவிட அதிகமாகுமேயன்றி ஒருவிதத்திலும் குறையாது. தர்மமென்றால் சாப்பாடு போடுவதுதானாவென்று கேட்டால், அப்படிக் கேட்பது பாவம் என்ற தர்ம முறையைத்தான் நமக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய வீணுக்குச் செலவாகும் பணம் மூன்று ஜில்லாவுக்குச் சாப்பாட்டுடன் கல்வி போதிக்கப் போதுமானதாகும். இந்த மாதிரி சுமார் 25-வருடங்களுக்கு நம் சாமிகள் சிறிது வயிற்றை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு சும்மா இருந்தால், பிறகு நம் நாட்டில் ஒருவன்கூட மருந்துக்கும் தற்குறியாயிருக்கக் காண

முடியாதென்பது திண்ணம். உள்ளதுள்ளபடி உண்மையைச் சொன்னால் அவன் தப்பு சொன்னான்; இவன் நாஸ்தீகப் பேச்சு பேசுகிறான் என்று வீண் கூச்சலிடும் கூட்டத்தாருக்குக் குறைவில்லை. மேடை மீதேறி வெள்ளைக்காரர்களைத் தரத்திவிடுவோமென்றுபயமுறுத்தலாம். மிரட்டினாலும் அர்த்தத்தோடல்லவா மிரட்ட வேண்டும்? ஜோபியில் எலிக்குஞ்சு இருக்கிறது எடுத்து விட்டால் செத்துப்போவாய் என்றால் எவன் பயப்படுவான்? எடுத்துவிடு ஒரு கை பார்ப்போமென்றுதான் சொல்லுவான். மார்க்கத்துக்கும், தகுந்தவழிக்கும் நமது அறிவையும் செல்வத்தையும் செலவிடாமல் நாம் யாரையும் வெல்லமுடியாது. ஒரு கூட்டத்தார் நம்மைத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்க முயல்வது சரித்திரபூர்வமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மதவிஷயத்திலும் மற்ற விஷயங்களிலும் வெள்ளைக்காரன் நம்மைவிடக் கேவலமாக இருந்திருப்பதை அவர்கள் தேசச் சரித்திரமே நன்கு விளக்குகிறது. அங்கிருந்த புரோகிதமும் சாமிகளும் இப்போது எங்குபோயின? எல்லாம் இங்கு வந்து சேர்ந்தன. அவர்கள் எல்லாவற்றையும் இங்கு மூட்டை கட்டியனுப்பிச் செலவுக்குப் பணமும் கொடுத்துவிட்டு அங்கு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலிறங்கியிருப்பதால் நாளுக்குநாள், அந்நாட்டார் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் சாமிக்கு உற்சவமில்லை, தேர் இல்லை, திருவிழா இல்லை. அப்படியிருந்தும் அந்தச் சாமி அவர்கள் பல அற்புதங்கள் கண்டுபிடிக்க வழியாயிருக்க, நம் சாமிகளுக்கு லட்சக்கணக்கான பணம் செலவிட்டு தேர், திருவிழா நடத்தியும் நாம் இந்தக் கதியிலிருக்கிறோம். நம்நாட்டுப் பொருள்கள் வெளிநாட்டுக்குப் போகின்றன என்று கூச்சலிடுவதனால்

பயன் என்ன? கடுகளவாவது நாம் முன்னேற முயற்சி செய்வதில்லை. அண்மையில் ருஷியாவில் செத்தவர்களைப் பிழைக்கவைக்கும் நூதனமுறையை ஒருவர் கண்டுபிடித்ததாகப் பத்திரிகைகளில் படித்திருப்பீர்கள். இத்தனைக்கும் அது நாஸ்தீகம் நிறைந்த நாடு. நாஸ்தீகருக்கு நரகம் வேண்டுமானால் ருஷியாவிலிருப்பவர்களுக்கே இருப்பிடம் சரியாய்ப் போய்விடும். ஆதலால் வேறு எந்த நாஸ்தீகர்களுக்கும் நரகத்திலிடமிராது. அவ்வளவு நாஸ்தீகமாயிருக்கும் ஊரில், செத்தவனைப் பிழைக்கவைத்து சாமியோடு போட்டி போடுகிறார்கள். வெள்ளைக்காரன் நாட்டில் சாமிக்கு முக்கால் துட்டுக்கூட செலவில்லை. முஸ்லீமும் அப்படித்தான். வெள்ளைக்காரன் கோயிலுக்குப்போனால் துணி அழுக்கை வெளுப்பதற்குச் செலவிடுவதைவிட வேறு செலவில்லை. விவசாயத்திலும் அவர்கள் எந்தப் பழத்தை, எந்த நிறத்துடன், எந்தச் சுவையில் பயிரிட வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சிசெய்து, அதற்குத் திராவகங்கள் ஊற்றிப் பயிரிட்டு வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். நாம் உழவுகட்டவேண்டுமானாலும் பார்ப்பானைக் கூப்பிட்டு நல்லவேளை பார்த்து, அந்தந்த எருக்கும் மாட்டுக்கும் பூசைபோட்டு, உழுவதனால்தான் இக்கதியிலிருக்கிறோம். நமக்கு இவ்வளவு கோடிச் சாமிகளும் பணச்செலவும் மிகுந்தும், நாம் கடுகளவாவது முன்னேற முடியாதிருக்கிறோம். பூகோள சாஸ்திரம் போதிக்கும் ஆசிரியரின் தகப்பனும், கிரகணத்தன்று தர்ப்பையை எடுத்துக்கொண்டு சமுத்திரக்கரைக்குத் தர்ப்பணம் செய்துவைக்க வந்துவிடுகிறான். இவன் பேச்சைக்கேட்டுக் குளிக்கப்போனால் நம்மைமுதலை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. கிரகண ஸ்நா

ணத்துக்குப் போவோமென்று சொல்லும் எம். ஏக்களும், பி. ஏக்களும் இன்னுமில்லாமல் போகவில்லை. இக்காலத்திலும் சந்திர சூரியனை ராகு கேது வென்ற பாம்புகள் விழுங்கும் கதைகளும், அதன்மூலமான புரட்டுகளும், பணம் பறிக்கும் சூழ்ச்சிகளும் ஒழிந்தபாடில்லை. தேச முன்னேற்றத்திற்கோ, அறிவு வளர்ச்சிக்கோ, ஒழுக்கத்திற்கோ முட்டுக்கட்டையாயிருக்கும் எவற்றையும் ஒழிக்க முயலவேண்டும். அம்மாதிரி செய்யும் தேசமும், மதமும், சமூகமும்தான் முன்னுக்குவரும். கிலாபத் மதப்பித்துப் பிடித்திருந்த துருக்கி, தற்போது அதனை இருந்தவிடம் தெரியாமல் மூட்டைகட்டி யனுப்பிவிட்டு, முன்னேற்றத்துக்கு வழி தேடியதனால்தான் தற்போது அய்ரோப்பாவில் மற்றைய நாடுகளைப்போல நல்ல நிலைமையை யடைந்து வருகிறது. நாம் தர்மம் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. நம்மதத்திலுள்ள அர்த்தமற்ற தத்துவங்களை ஒழித்து, பிறருக்கு எவ்விதத்தில் உபகாரமோ அதைச் செய்து, மக்களுக்குள் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும், சத்தியமும், ஜீவகாருண்ணியமும் பரவச்செய்வதற்கு வழி தேடவேண்டுமென்றுதான் சொல்லுகிறோம். வீண் செலவிடும் பணங்களை உண்மையாகக் கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்குக் கொடுத்து உபகாரம் செய்வதில், செலவிடுங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறோம். பழைய குருட்டு நம்பிக்கைகளைத் தம் சூழ்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்டு சுகமாயிருந்த கூட்டத்தார், இப்போது கூலிகளையும் குறும்புப் பிரசாரத்தில் ஏவி விடுகின்றனர். எந்தக் காலத்திலும் நன்மைக்கும் பரோபகாரத்திற்கும் விரோதமாக நம் நாட்டில் ஒரு கூட்டத்தார் இருந்திருப்பது சரித்திர மூலமாகவும் நன்கறியப்படும். அர்த்தமற்ற கொள்கைகளை ஒழித்து, ஒழுக்கமே பிரதானமென்று சீர்திருத்தி, மற்ற

வனுக்கு உபகாரஞ்செய்வதுதான் மோட்சமென்று புகட்ட வேண்டுவது அவசியம். கஷ்டப்படுபவர்களுக்கு உதவி யளித்துத் திருப்தி செய்வதுதான் மேலான புண்ணியம். இவற்றைச் சொன்னால் என்ன நாத்தீகம் வந்துவிட்டது? வீணாக மக்களைக் குழப்பி அவர்கள் அறிவைக் கட்டிப் போட்டு நான் சொல்வதை நம்பு, இல்லாவிட்டால் பாவம் என்று நான் சொல்லவில்லை. எதிலும் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் நம் நாடு முன் னேற்றமடையுமேயன்றி, என் பாட்டன், முப்பாட்டன் போனவழி போகிறேன் என்ற மூடக்கொள்கைகளால் நாடு நாளுக்குநாள் நாசமடைவது திண்ணம். என் புத்திக்கு எட்டியதை எடுத்துக்காட்டினேன். அதில் சரி எனத் தோன்றியதை ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி நடக்கும் படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் சொல்வதில் பிசகி ருந்தால் என் அறியாமைக்குப் பரிதாபப்படும்படியும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

ஒழுக்கம்.

உலகில் கற்பு, காதல் என்பனபோன்ற வார்த்தைகள் எப்படிப் பெண்மக்களை அடிமைப்படுத்தி அடக்கி ஆள வென்று ஏற்படுத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டுவருகின்றனவோ, அதுபோலவேதான் ஒழுக்கம் என்னும் வார்த்தையும் எளியோரையும் பாமரமக்களையும் ஏமாற்றிமற்றவர்கள்வாழப் பயன்படுத்திவரும் ஒரு சூழ்ச்சி ஆயுதமேயல்லாமல், அதில் உண்மையோ, சத்தோ ஒன்றுமே கிடையாது. கற்பு, காதல், சத்தியம், நீதி, ஒழுக்கம் என்பனவெல்லாம் ஒரே தாயின் பிள்ளைகள். அதாவது குழந்தைகளைப் பய முறுத்தப் பெரியவர்கள் "பூச்சாண்டி" "பூச்சாண்டி" என்பதுபோல், இவை எளியோரையும் பாமர மக்களையும், வலுத்தவர்களும், தந்திரக்காரர்களும் ஏமாற்றச் செய்த ஒரு பெரும் சூழ்ச்சியேயாகும்.

எப்படிக் குழந்தைப்பருவம் உள்ளமட்டும் பூச்சாண்டிக்கு மக்கள் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறதோ, அதுபோலவேதான் அறிவும் சக்தியும் மக்களுக்கு ஏற்படும்வரை மேற்கண்ட ஒழுக்கம் முதலிய பூச்சாண்டிகளுக்கு அவர்கள் பயப்பட்டுத் தீரவேண்டியதிருக்கிறது.

உலகில் ஒழுக்கமான காரியம் அல்லது ஒழுக்க ஈனமான காரியம் என்பனவெல்லாம் அவைகளைச் செய்கிற ஆட்களின் வலிமையையும், அறிவையும்கொண்டு மதிக்கப்படுகிறதே யல்லாமல், வெறும் காரியத்தைப்பற்றி மாத்திரம் முடிவு செய்யப்படுவதில்லை.

சாதாரணமாக உலகில் "விபசாரம்" "பொய்" "களவு" "ஏமாற்றம்" முதலிய காரியங்களை ஒழுக்கங் கெட்ட காரியங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது என்றாலும், இந்தக் காரியங்கள் யாவையுமோ அல்லது ஏதாவது ஒன்றையோ இல்லாத மனிதர் எவரையும் இதுவரையில் உலகத்தில் காண முடியவே இல்லை.

ஒருசமயம் நம் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை என்று சொல்லுவதானால், அப்படிச் சொல்லும் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் முதலில் தங்களைப்பற்றியே நினைத்துப் பார்த்து தங்களுடைய சிறு பிராயம் முதல் இன்றையவரை உள்ள பல பக்குவ வாழ்நாளில் மேற்கண்ட "ஒழுக்கங் கெட்ட" காரியங்கள் என்பவைகளில் எதையாவ தொன்றை, மனோவாக்குக் காயங்களால் செய்யாமல் இருந்திருக்க முடிந்ததா, அல்லது செய்யாமல் இருக்கிறார்களா என்று நினைத்துப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கிவிடும்.

(குறிப்பு:— மற்றும் தங்களுடைய சுற்றத்தார், நண்பர், சுற்றியுள்ள அறிமுகமான ஜனங்கள், நன்றாய்த் தெரிந்த அன்னியர் முதலாகியவர்களில் யாராவது ஒழுக்கத்துடன், கற்புடன் நடந்து வந்ததுண்டா என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்த இருவித முடிவைக் கண்டுகொண்ட பிறகு உலகத்தை நினைத்துப் பாருங்கள்)

மற்றும் உலகில் மக்கள் வாழ்க்கைக்கென்று இருந்து வருகிற தொழில்களில் முக்கியமானவைகளாகக் காணப்படுவது விவசாயம், வியாபாரம், கைத்தொழில், கூலி, வக்கீல், உத்தியோகம், வைத்தியம், விலைமாதர் தொழில் ஆகியவை முதல், குருத்துவம், சன்னியாசம், துரைத்

தனம், தேசியம், ஈறாகவுள்ள அனேக துறைகள் ஆகும். இவற்றின்மூலமே மக்கள் பெரும்பாலும் விழுகின்றார்கள் என்பதை நாம் பிரத்தியட்சத்தில் பார்க்கின்றோம். இந்த மக்களில் யாராவது ஒருவர் ஒழுக்கமாக நடந்துகொள் வதை நாம் பார்க்கின்றோமா? ஒழுக்கம் என்றால் என்ன? அது எது என்கின்ற விஷயத்தில் நாம் இப்போது பிரவே சிக்கவில்லை. அதற்கு இந்த வியாசத்தில் இடம் வைக் கவுமில்லை. மற்றபடி நாம் ஒழுக்கம் என்பதாக உலக வழக்கில் எதை எடுத்துக்கொண்டு பேசுகின்றோமோ, மேற்கண்ட வாழ்க்கைத் துறைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் அந்தந்தத் துறைக்கும் எதையெதை ஒழுக்கம் என்று அவர்களாகவே சொல்லிக்கொள்கிறார்களோ அதையும், அவரவர்கள் மற்றவர்களைப்பார்த்து எதை யெதை ஒழுக்கம் கெட்ட காரியம் என்று சொல்லுகிறார்களோ அதையும் மாத்திரமே இங்கு ஒழுக்கம் என்பதாக வைத் துக்கொண்டு, யாரிடமாவது இந்த ஒழுக்கத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடிகிறதா என்றுதான் கேட்கிறோம்.

ஒரு வேலைக்காரன் செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தை அந்த வேலைக்காரன் முன்னிலையிலேயே எஜமான் செய்துவிட்டு,வேலைக்காரனை மாத்திரம் ஒழுக் கங்கெட்டவன் என்று சொல்லுகிறான்.

ஒரு குமாஸ்தா செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரி யத்தை மேல் அதிகாரி அந்த குமாஸ்தா முன்னிலையி லேயே பலதடவை செய்துவிட்டு, குமாஸ்தாவை ஒழுக்கங் கெட்டவன் என்று கூறுகிறான். (குறிப்பு:—ஒரு மகன் செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தைத் தகப்பன் செய்து விட்டு, மகனை ஒழுக்கங்கெட்டவன் என்று சொல்லு கிறான்.)

இதுபோலவே, எல்லாத் தொழில் துறையிலுமுள்ள மக்களும், அவரவர்கள் வாழ்நாட்களில் 'ஒழுக்கயீனமாக நடந்துகொண்டே மற்றவர்களை ஒழுக்கயீனர்கள் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். இவை நாம் குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரிடம் மாத்திரம் இருப்பதாய்ச் சொல்லவரவில்லை. "ஒழுக்கமாய்" மக்கள் யாராலும் நடக்கமுடியாது என்றும், ஒழுக்கம் என்பதாக ஒரு குறிப்பிட்ட குணமோ, செயலோ இல்லை என்றும், ஒழுக்கம் என்று சொல்லி வருவதெல்லாம் எளியோரையும், பாமர மக்களையும் அடிமைத்தனத்தில் இருத்திவரப் பயன் படுத்தக்கூடிய சூழ்ச்சி ஆயுதமே தவிர, மற்றபடி அது மக்கள் சமதர்மத்துக்குப் பயன்படக்கூடியது அல்லவென்றும் சொல்லுவதற்காகவே எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.

உண்மையிலேயே ஒழுக்கஈனம் என்பது ஒன்று உண்டென்றும், அது திருட்டு, பொய், ஏமாற்றம் போன்றதாகிய குணங்கள்தான் என்றும் சொல்லுவதாய் இருந்தால், அந்தக் குணங்கள் பெரிதும் நிலையாய்க் குடிகொண்டு இருக்கும் இடங்கள், அரசர்கள், குருமார்கள், வியாபாரிகள் வக்கீல்கள், தேசியவாதிகள் போன்ற கூட்டத்தார்களிடமே ஆகும்.

மனிதர்களுக்குத் துன்பமிழைத்து, அவர்களது அமரிக்கையைக் கெடுத்து ஏமாற்றி வஞ்சித்துவாழும் கூட்டங்கள் மேற்கண்ட கூட்டங்களையாகும்.

இது அந்தந்தத் துறையைக் கைக்கொண்ட ஆட்களைமாத்திரமல்லாமல், அந்தந்தத் துறைகளுக்கே ரத்தமும், சதையும், எலும்பும்போலக் கலந்திருக்கும் காரியங்களுமாகும்.

இந்தக் கூட்டத்தாரைக்கண்டு எந்த மகனும் அரு சைப்படுவதேயில்லை. இவர்களிடத்தில் மக்கள் வெறுப்புக் காட்டுவதுமில்லை. அதற்குப் பதிலாக, இந்தக் கூட்டத் தாருக்குத்தான் நாட்டிலே மக்களிடம் செல்வாக்கும், மதிப்பும் இருந்துவருகின்றது. மனித சமூகத்திற்கு எலும்புருக்கி வியாதிபோன்ற இந்தக்கூட்டம் மக்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருவது என்பது மக்களின் அறி வீனத்தையும் பலமற்ற தன்மையையும் காட்டுவதல்லா மல் வேறில்லை.

வாழ்க்கைத்துறையின் ஒழுக்கம்தான் இம்மாதிரி இருக்கிறதென்றால் மற்றபடி, பக்தி, பாமார்த்தீகம் ஆத் மார்த்தம், ஆசாரத்துவம், மகாத்மாத்துவம் என்பவை முதலான துறைகளிலாவது ஒழுக்கம் என்பதைக் காண முடிகின்றதா என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

அவையும் இப்படித்தான் இருக்கின்றன என்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

நாஸ்தீகம்.

உலகத்திலேயே நாஸ்தீகம் என்று சொல்லப்படும் வார்த்தையானது அநேகமாய், பெரும்பான்மையான மக்களால் வெறுக்கப்படக் கூடியதாக இருந்து வருகின்றது. காரணம் என்னவென்று பார்ப்போமானால், அவ்வார்த்தையில் கடவுள் என்பது இல்லை என்கிற பொருள் அடங்கியிருப்பதாகக் கொள்வதேயாகும். மக்கள் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லப்படுவதைப் பற்றி மாத்திரமே ஆத்திரப்படவும், வெறுப்புக்கொள்ளவும் புரோகிதர்கள், பாதிரிகள், மௌல்விகள், பண்டிதர்கள் என்பவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டுவிட்டார்களே தவிர, கடவுள் என்பதைப்பற்றிய விளக்கம் யாருக்கும் தெளிவாக்கப்படாமல் இருப்பதோடு அது (கடவுள் என்பது) மனத்திற்கும், புத்திக்கும் எட்டாதது என்பதாகவும், அப்படிப்பட்ட ஒன்றை நம்பித்தானாகவேண்டும் என்றும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. இப்படி இருந்த போதிலும் என்றையத் தினம் கடவுள் என்கின்ற ஒரு வஸ்து உண்டு என்று கற்பிக்கப்பட்டதோ அன்றுமுதலே கடவுள் இல்லை என்கின்ற வாதமும் ஏற்பட்டு, வெகுகாலமாகவே இவ்வாதப் பிரதிவாதம் நடந்து வருவதோடு நாளதுவரை முடிவுபெற முடியாமலே இருந்து வருகின்றது.

கடவுள் இல்லை என்று சொல்லும்படியான பல மதங்களும்கூட உலகில் உள்ளன. உதாரணமாக சூனிய மதம், நிரீஸ்வர மதம், உலகாயுதமதம் (Materialism) நாஸ்தீகமதம் என்பன போன்ற பல உண்டு என்றாலும்

கடவுளென்பதாக ஒன்று இல்லைஎன்கின்ற ஒரு கிளர்ச்சி வலுத்து அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து மற்றும் உலகமெங்கும் அக்கொள்கையைப் பரப்ப பிரசாரமும் செய்ய ஏற்பாடுகள் சாதாரணமாக இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில்தான் தைரியமாகவும், பலமாகவும் செய்ய முடிந்து வருகின்றதென்பதாகவும் தெரிய வருகின்றது.

ஏனெனில் இதுவரையில் உலகத்தில் எந்த நாடும் பெரிதும் புரோகிதக்கூட்டத்தாரின் ஆதிக்கத்திலும், கடவுள் பிரசாரத்தின்பேரால் கௌரவமும், வயிற்றுப்பிழைப்பும் நடத்தி வந்தவர்களின் ஆதிக்கத்திலும் இருந்து வந்ததாலும், உலகத்திலுள்ள அரசாங்கங்களும் மதத்துடனும், கடவுளுடனும் பிணைக்கப்பட்டே இருந்ததாலும், கடவுளை மறுக்கும் அபிப்பிராயத்துக்கோ, கூட்டத்திற்கோ நாட்டில் ஆதரவு இல்லாமல் போனதோடு, அவர்கள் மீது தோஷமும் கற்பிக்கப்பட்டு அந்த அபிப்பிராயம் வலுக்க முடியாமலும், பரவ முடியாமலும் போய்விட்டது. ஆனால் இந்த நூற்றாண்டில் கடவுள் மறுப்பு என்பது பாமர மக்களுக்குள் ஒருவித வெறுப்பும், அதிருப்தியும் தரக்கூடியதாயிருந்தாலும் மற்றும் கடவுள் பேரால் அல்லது கடவுள் சம்பந்தமான மோட்சம், சாஸ்திரம், கதை, புராணம், பிரசாரம் ஆகியவைகளின் பேரால் வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்களுக்கு மிகுதியும் ஆத்திரத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தாலும் நடு நிலையுள்ள அறிஞர்களால் இவ் விஷயம் ஆராய்ச்சி செய்யத்தொடங்கி 'ஆலோசிக்கப்பட்டு வருவதும், அவ்வித அபிப்பிராயக்காரர்களைப் பெரிதும் அறிவாளிகள் என்றும் ஞானவான்கள் என்றும் சொல்லுவதும் மதிப்பதுமாய் இருந்து வருகின்றன. மேல்நாட்டு அறிவாளிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்களுக்குள் இன்றும் அநேகர் நாஸ்திகர்களாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள்.